

ระดับทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546

ปริญญานิพนธ์
ของ
เอกพจน์ สุภศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มีนาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

746.33
08785
5.3

ระดับทักษะเชป็คตะกร้อของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546

บทคัดย่อ
ของ
เอกพจน์ สุภาศิริ

- 4 ส.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มีนาคม 2547

2547/5

เอกพจน์ ศุภศิริ (2546) ระดับทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนชายระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัด
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ผาดิน บิลมาศ
รองศาสตราจารย์เทเวศน์ พริยพฤษณ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบระดับทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนชาย
ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อเป็นนักเรียนโรงเรียน
ปากเพรียววิทยาคม เป็นนักศึกษาชาย 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้
ในการสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนโรงเรียนสระบุรีวิทยาคม , โรงเรียนเสนาให้"วิมลวิทยานุกูล" ,
โรงเรียนแก่งคอย, โรงเรียนมวกเหล็กวิทยา , โรงเรียนสุธีวิทยา , โรงเรียนพุแควิทยา , โรงเรียน
หนองแค "สริกขีวิทย", โรงเรียนประเทียบวิทยาทาน , โรงเรียนบ้านหม้อ "พัฒนานุกูล"
จำนวน 352 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะ
เชปัดตะกร้อ จำนวน 4 ทักษะ จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต
ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน จากการทดสอบแต่ละรายการของนักเรียนชายใช้
สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและใช้คะแนนที่ในการสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะ
กีฬาเชปัดตะกร้อ ผลการวิจัยพบว่า

1. การทดสอบทักษะการเสิร์ฟ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.00 คะแนน
ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 17.00
คะแนน

2. การทดสอบทักษะการตั้งรับ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.69 คะแนน
ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.46 คะแนนสูงสุด 25.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 17.00
คะแนน

3. การทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต
21.23 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด
18.00 คะแนน

4. การทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 31.11
คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 คะแนนสูงสุด 36.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด
19.00คะแนน

5. เกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะเชปัดตะกร้อรวมของนักเรียนชาย คือ
ระดับสูงมาก คะแนนที่ 62 ขึ้นไป ระดับสูง คะแนนที่ 55 – 61 ระดับปานกลาง คะแนนที่ 46 –
54 ระดับต่ำ คะแนนที่ 39 – 45 ระดับต่ำมาก คะแนนที่ 38 ลงมา

**SEPAK TAKRAW SKILL LEVELS OF MALE ATHLETES IN LEVEL 3
IN THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION, MINISTRY OF EDUCATION
IN SARABURI PROVINCE IN ACADEMIC YEAR 200**

**AN ABSTRACT
BY
AEKKAPOT SUPASIRI**

**Presented in partil fulfillment of the requirrements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
March 2004**

Aekkapot Supasiri. (2003) Sepak takraw skill levels of Male athletes in level 3 in the Department of general education, Ministry of Education in Saraburi Province in Academic year 2003.

Master Degree thesis, M.Ed. (Physical Education) Bangkok : Graduate School Srinakarinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Phanit Billamas, Assist. Prof. Thawuth Pluemsamran.

The purpose of this research was know about Sepak Takraw skill level of students in level 3 in the third level of education ordinary department, the Education Ministry in Saraburi province in academic year 2003. The subjects consisted of 30 male students who studying at Pak Pheaw Witthayakhom school for finding the test objectivity reliability. The subjects were purposive sampled. For the norms construction, The subject consisted of 352 students male in 9 School in Saraburi.

There were 4 research implements for Sepak Takraw skill test item and analyse data by Arithmetic Mean ($\bar{X}$), a Standard Deviation (S.D.) of each test, the total of male students. Use the pearson' s coefficient and T-score for Sepak Takraw test.

It was found that ;

1. The serving skill test $\bar{X}$ for male was 20.00, S.D. was 1.53, Maximum score was 26.00 and the Minimum score was 17.00.
2. The setting up and passing skill test $\bar{X}$ for male was 20.69, S.D. was 1.46 , Maximum score was 25.00 and the Minimum score was 17.00.
3. The head – shot skill test $\bar{X}$ for male was 21.23 , S.D. was 1.38 , Maximum score was 26.00 and the Minimum score was 18.00.
4. The controlling skill test $\bar{X}$ for male was 31.11, S.D. was 3.30 , Maximum score was 36.00 and the Minimum score was 19.00.
5. The level comparisons score of the constructed sepak takraw skill tests for male could be classified into very hight of T- score 62 up, Hight of T – score 55 – 61 , average of T- sore 46 – 54 , Low of T- score 39 – 45 and verylow of T- score lower than 38

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

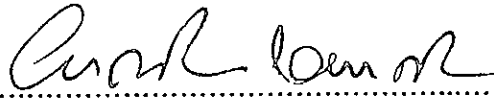
๑, ระดับทักษะเชป็คเตอร์ของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546

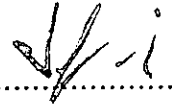
๑, ของ
นายเอกพจน์ ศุภศิริ

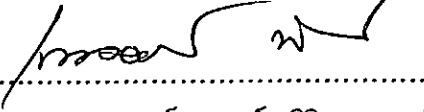
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

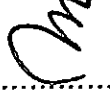

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 18 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ผาดิน บิลมาศ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชาวุฒิ ปลื้มสำราญ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์เกรกัวร์ พิริยะพูนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ธำมณี ปลื้มสำราญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์
สมชาย ไกรสังข์ กรรมการสอบปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสามได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำ
ปรึกษาแนะนำและช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการจัดทำงานวิจัยทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้
รับประสบการณ์ในการทำงาน รู้ถึงคุณค่าของงานวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ
โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพณท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สมรรถชัย น้อยศิริ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ที่ให้ความกรุณาช่วยตรวจ
และให้ข้อเสนอแนะแก้งานวิจัย และขอขอบพระคุณผู้บริหารโรงเรียน ครูพลศึกษา ที่ได้ให้
ความสะดวกในการใช้สนามและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ บิดา มารดา พี่ น้อง ครอบครัวและเพื่อนๆ ทุกคนที่ให้
กำลังใจและกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

เอกพจน์ สุภาศิริ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	5
ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ.....	5
องค์ประกอบเกี่ยวกับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ.....	6
การวัดผล.....	11
ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผล.....	12
แบบทดสอบทางการปฏิบัติ.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	16
งานวิจัยในประเทศ.....	17
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	21
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	21
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	23
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	23
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล.....	26
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	34
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	34
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	36
อภิปรายผล.....	37
ข้อเสนอแนะ.....	38
บรรณานุกรม.....	40
ภาคผนวก.....	44
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	71

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากร.....	21
2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	23
3 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ.....	27
4 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด และคะแนนต่ำสุด ของแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ	28
5 ระดับทักษะการเลี้ยวของนักเรียนชาย (N = 352 คน)	29
6 ระดับทักษะการตั้งรับของนักเรียนชาย (N = 352 คน)	30
7 ระดับทักษะการโหม่งด้วยศีรษะของนักเรียนชาย (N = 352 คน)	31
8 ระดับทักษะการเตะลูกตะกร้อของนักเรียนชาย (N = 352 คน)	32
9 ระดับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อรวมของนักเรียนชาย (N = 352 คน)	33

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในการที่จะพัฒนา มนุษย์ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและจิตใจ บุญสม มาร์ติน (2513: 6) วิชาทาง พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการที่จะพัฒนามนุษย์ เมื่อมี ร่างกาย แข็งแรงก็จะทำให้มีการพัฒนาด้านจิตใจ ดังนั้นการออกกำลังกายเปรียบเสมือนยาอายุวัฒนะ ของมนุษย์ที่จะช่วยส่งเสริมให้ร่างกายของมนุษย์มีสุขภาพแข็งแรงอยู่เสมอ ดังนั้นกระทรวง ศึกษาธิการเล็งเห็นความสำคัญในการออกกำลังกาย จึงได้จัดให้มีการเรียน การสอนวิชา พลศึกษาขึ้น วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมทางกีฬาและการออกกำลังกาย กีฬาตะกร้อ เป็นกิจกรรมพลศึกษาอย่างหนึ่งที่สามารถส่งเสริมพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติ ปัญญาของบุคคลได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นยังเป็นกีฬาที่เน้นวัฒนธรรมบ่งบอกถึงความเป็น ไทย แสดงออกถึงลักษณะนิสัยของคนไทยได้เป็นอย่างดี เชปัดตะกร้อ เป็นประเภทหนึ่งของ กีฬาตะกร้อ ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งในหมู่คนไทยและกลุ่มประเทศ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยได้กำหนดรูปแบบกติกาเป็นสากล มีการจัดการแข่งขันทั้งใน ประเทศและระดับซีเกมส์ ปัจจุบันมีการแพร่หลายไปเกือบทั่วโลก

กีฬาเชปัดตะกร้อ เป็นกีฬาที่ต้องใช้ทักษะพื้นฐานในการเล่นหลายอย่าง เช่น การเล่นลูก ด้วยข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอก หลังเท้า เข่าและศีรษะ ซึ่งมีปัจจัยต่างๆ เป็นองค์ประกอบ สำคัญ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลในการปฏิบัติทักษะทางกีฬาสูง ได้แก่ ความแข็งแรง ความเร็ว และการประสานงานของ กล้ามเนื้อ ส่วนปัจจัยรองลงมาได้แก่ ความสามารถในการเรียนรู้ทักษะใหม่ ความทนทาน ความสมดุล และความคล่องแคล่วว่องไว จะเห็นได้ว่า ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อความสามารถ ทางกลไก ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้เกิดจากสมรรถภาพการ ทำงานที่สัมพันธ์กันของระบบอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย ดังนั้นการจะเล่นกีฬาประเภทใดให้ได้ ผลดีและมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยความสามารถทางกลไกในการที่จะพัฒนาทักษะต่างๆ มี ผู้กล่าวถึงความสามารถทางกลไกคือความสามารถทางกีฬา ซึ่งแสดงถึงสภาพของบุคคลในการ ปฏิบัติทักษะทางกลไกได้หลายประเภท

การสอนพลศึกษาในกิจกรรมกีฬา การวัดผลและประเมินผลนับเป็นส่วนสำคัญมีความ จำเป็นซึ่งจะขาดเสียไม่ได้ เพราะจะเป็นการวิเคราะห์ว่าพฤติกรรมการเรียนนั้นจะสามารถ สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด และเป้าหมายนั้นเหมาะสมเพียงใด ซึ่งอาจจะต้อง มีการปรับปรุงแบบการวัดและประเมินผลเพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ตามเป้าหมายและถ้า ต้องการผลที่มีความแม่นยำตรงยุคธรรมก็ต้องอาศัยเครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพสูง ผาณิต บิลมาศ

(2530 : 18) แบบวัดการกระทำร่างกาย (Physical Performance Test) ทักษะและสมรรถภาพ เป็นหัวใจสำคัญและแกนกลางในโปรแกรมพลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาบุคลิกการเติบโตทางสังคมและทางสติปัญญาแบบวัดการกระทำทางพลศึกษาเป็นแบบแนววัดแบบปรนัยที่ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะการกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ คุณสมบัติเหล่านี้จะผสมผสานตัวแปรหลาย ๆ ตัว โดยทั่วไป การวัดการกระทำทางกลไกทุกแบบมีการพัฒนามาคล้าย ๆ กัน วิธีการสร้างคล้ายกัน ผู้สร้างทุกคนจะใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์และสถิติเพื่อปรับปรุงความเที่ยงตรงของแบบวัด มีหลักในการสร้างคือ

1. เลือกเกณฑ์
2. เลือกข้อกระทงในแบบวัด
3. หาค่าความเชื่อมั่นและความเป็นปรนัยของข้อกระทง
4. หาค่าความเที่ยงตรงของข้อกระทงและทั้งฉบับ
5. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน
6. เขียนรายงานเกี่ยวกับแบบวัดและผลที่ได้

ในการวัดผลเชื่อว่าอะไรที่มีอยู่ จะต้องมีความและวัดสิ่งที่มีปริมาณ ปริมาณนี้สามารถวัดได้เมื่อนักเรียนมาประยุกต์ใช้ในวิชาพลศึกษา จะสรุปได้ว่าลักษณะต่าง ๆ หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ในตัวนักเรียนสามารถวัดได้ องค์ประกอบเหล่านั้นได้แก่การฝึกพื้นฐานทักษะกีฬา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกีฬา การฝึกและการเรียนรู้ทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจริยศึกษา ในการประเมินสมัยก่อนจะประเมินนักเรียนโดยการแบ่งแยกประเมินออกเป็นส่วน ๆ โดยเด็ดขาด แต่ในปัจจุบันประเมินส่วนรวมของนักเรียนทั้งหมดและต้องเข้าใจว่าเด็กเติบโต พัฒนาการเรียนรู้เฉพาะเจาะจง นอกจากนั้นผู้สอนต้องตระหนักถึงหลักการที่ว่าคุณภาพบุคคลไม่ได้เกิดจากรวมส่วนประกอบย่อย ๆ เสมอไปแม้ว่าจะเป็นการง่ายในการวิเคราะห์ผู้เรียนออกเป็นส่วน ๆ แต่ขบวนการสังเคราะห์ให้บุคคลเป็นเอกตบุคคลจะเป็นขบวนการที่ยากกว่าการนำเอาองค์ประกอบย่อย ๆ ของบุคคลมารวมกัน (ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 2)

การทดสอบทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อจึงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนใช้ในการประเมินและวัดผลนักเรียนและนักกีฬา เพื่อดัดสินเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอน การฝึกซ้อมและการคัดเลือกตัวนักกีฬา ซึ่ง ผาณิต บิลมาศ (2530 : 27) ได้กล่าวว่า "ประโยชน์ในการทดสอบคือ เพื่อการจัดตำแหน่งการวินิจฉัยว่าเด็กเก่งหรือไม่เก่งในวิชาเรียน การเปรียบเทียบระหว่างเด็กแต่ละคนหรือแต่ละห้องเรียน การพยากรณ์ว่าเด็กควรจะเรียนอะไรจึงจะสำเร็จ และเพื่อการประเมินค่าการเรียนการสอนของครูและนักเรียน " การทดสอบทักษะจึงเป็นส่วนสำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาเชปัดตะกร้อและสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด นอกจากนี้ผู้สอนยังได้รับประโยชน์จากการทดสอบทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อ คือ วัดความก้าวหน้าของผู้เรียน นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยใน

การให้คะแนนหรือในการคัดเกรดของนักเรียนได้ และยังมีประโยชน์อีกหลายประการ เช่น สามารถแบ่งกลุ่มระดับทักษะของนักเรียนได้เพื่อที่จะสร้างแรงจูงใจต่างๆ สามารถทราบทักษะในการเล่นเชปคตะกร้อว่านักเรียนมีทักษะในระดับใด และยังสามารถบอกถึงความสำเร็จเกี่ยวกับวิธีสอนของผู้สอน หลักสูตร การแข่งขัน การใช้เครื่องมือช่วยในการสอน เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาระดับทักษะบุคคลในการเล่นเชปคตะกร้อของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานักเรียนและพัฒนาการเรียนการสอน เชปคตะกร้อต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบระดับทักษะเชปคตะกร้อของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3² สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทราบระดับทักษะเชปคตะกร้อของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 สามารถนำผลจากการวัดระดับทักษะเชปคตะกร้อของนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 ไปใช้ปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนและการฝึกซ้อมเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเชปคตะกร้อต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 ในจำนวน 21 โรงเรียน ในจังหวัดสระบุรี จำนวนนักเรียนชาย 2,528 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชาย ระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 ที่ผ่านการเรียนเชปคตะกร้อมาแล้ว โดยเลือกโรงเรียนที่มีนักเรียนชายในระดับช่วงชั้นที่ 3 ตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป กำหนดให้มีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20 ของประชากร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 352 คน

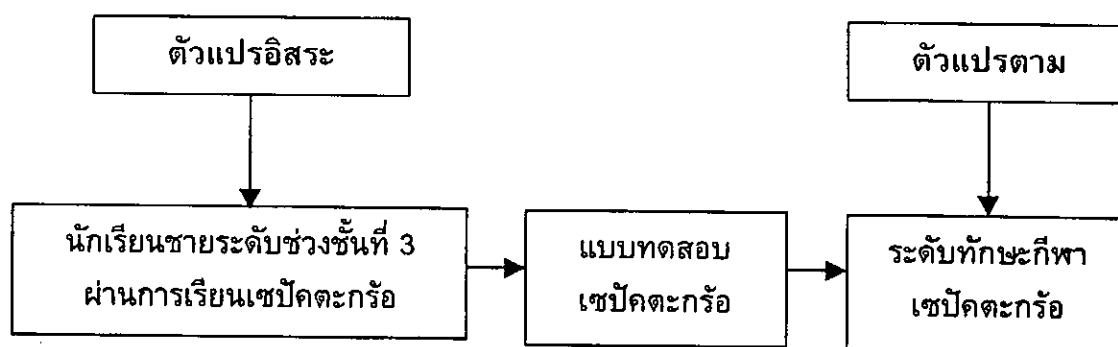
2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรอิสระ แบบทดสอบทักษะเชปคตะกร้อ
- 2.2 ตัวแปรตาม ระดับคะแนนทักษะเชปคตะกร้อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ระดับทักษะเชปัดตะกร้อ หมายถึง เกณฑ์ความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเสิร์ฟ (ส่งลูก) การตั้งรับ (รับลูกและส่งลูก) การทำคะแนน (โหม่งด้วยศีรษะ) การควบคุมลูก (เตะเลี้ยงลูก) เป็นต้น
2. นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนผ่านวิชาเชปัดตะกร้อมาแล้ว

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เพื่อสนับสนุนการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พอสรุปได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ
 - 1.2. องค์ประกอบเกี่ยวกับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ
 - 1.3. การวัดผล
 - 1.4. ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผล
 - 1.5. แบบทดสอบทางปฏิบัติ
 - 1.6. แบบทดสอบวัดทักษะทางกีฬา
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1. งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.2. งานวิจัยในประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเซปักตะกร้อ

กีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาที่นิยมเล่นกันในหมู่นักเรียน นักศึกษา แม้กระทั่งกรรมการตามโรงงานยังนิยมเล่นเซปักตะกร้อ ความนิยมจึงแพร่หลายเล่นกันในหมู่อาเซียนในปัจจุบัน ขยายความนิยมไปจนถึงยุโรป โดยกีฬาเซปักตะกร้อนี้เป็นกีฬาที่เล่นกันง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนใด ๆ โดยในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อนั้น ๆ จะมีผู้เล่นข้างละ 3 คน อยู่ในแดนตนเองโดยมีตาข่ายอยู่ตรงกลางเป็นเส้นแบ่งแดน โดยให้ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายพยายามได้ลูกตะกร้อให้ไปยังแดนฝั่งตรงข้ามให้ได้โดยอาจใช้ข้างเท้าด้านใน ศีรษะ โหม่ง หรือส่วนใดก็ได้ที่ไม่ผิดกติกาโดยที่ผู้เล่นคนหนึ่งสามารถเล่นลูกตะกร้อติดต่อกัน 3 ครั้งก็ได้

ในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อนั้นตามกติกาสากลจะใช้ขนาดสนามกว้าง x ยาว คือ 20 ฟุต x 44 ฟุต โดยมีตาข่ายสูง 1.55 เมตร ในระดับประชาชน ส่วนในระดับนักเรียนปัจจุบันลดลงมาเหลือ 1.45 เมตร โดยมีการแข่งขันกันในแต่ละเซตคือ 21 ลูก ใครถึง 21 ลูกก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ การแข่งขันจะแข่งขันกัน 2 ใน 3 เกม ใครได้ 2 เกมก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ ถ้าคะแนนเท่ากัน 20 ลูกจะมีการดิวเหมือนวอลเลย์บอลผลการชนะจะต้องต่างกัน 2 ลูกแต่จะไม่เกิน 25 ลูก ถ้ามีผลแพ้ชนะคนละเซตจะต้องมีการตัดสินใจเซตที่ 3 โดยในเซตที่ 3 นั้น

จะแข่งกันเพียง 15 ลูกเท่านั้นไม่มีการตีว ใครได้ 8 ลูก ก็จะมีการเปลี่ยนแดนแล้วแข่งขันต่อไปจนครบจำนวน 15 ลูก จึงจะมีผลแพ้ชนะ สมรรถชัย น้อยศิริ. (2535 : 42-56)

องค์ประกอบเกี่ยวกับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อ

ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายเสิร์ฟทุกคนจะต้องเข้าประจำที่ดังนี้

ผู้เสิร์ฟ (แบ็ค) จะต้องยืนให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ในวงกลม การเสิร์ฟนับว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเป็นโอกาสที่จะทำคะแนนได้ถ้าสามารถเสิร์ฟได้รุนแรงแม่นยำ ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้โยนและผู้เสิร์ฟ ถ้ามีการฝึกซ้อมกันบ่อย ๆ แล้วจะทำให้การเสิร์ฟมีประสิทธิภาพ

ผู้โยนลูกตะกร้อ และตำแหน่งหน้าอีกคนหนึ่งจะต้องเข้าไปอยู่ในเสี้ยวของวงกลมเท้าทั้งสองอยู่กับที่ จะออกมาภายในบริเวณสนามได้ก็ต่อเมื่อผู้เสิร์ฟได้เตะลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปแล้ว

การโยน ต้องโยนให้ตรงจุด ไม่ชิดหรือห่างตัวผู้เสิร์ฟจนเกินไป ทั้งสองคนจะต้องฝึกกันเป็นพิเศษ ทั้งนี้ต้องอาศัยเทคนิคการโยนด้วย ซึ่งมีวิธีการโยนลูกตะกร้อดังนี้

1. โยนลูกตะกร้อให้พุ่งเร็ว มีความโค้งนิดหน่อย
2. โยนลูกตะกร้อให้โค้งพอประมาณ
3. โยนลูกตะกร้อให้โค้ง และย้อยลงมายังผู้เสิร์ฟเกือบจะเป็นเส้นตั้ง

วิธีเสิร์ฟ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อมีวิธีการเสิร์ฟอยู่หลายวิธี ซึ่งเป็นหัวใจในการเล่นเซปักตะกร้อ ถ้ามีการเสิร์ฟที่ดี มีความรุนแรง มีความแม่นยำแล้วจะทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยากลำบาก พอจะกล่าวถึงวิธีการเสิร์ฟได้ดังต่อไปนี้คือ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบธรรมดา เป็นลูกเสิร์ฟที่ไม่มีความรุนแรงอะไรนัก เพียงแต่เตะให้ลูกตะกร้อข้ามตาข่ายไปเท่านั้น วิธีของลูกตะกร้อจะมีความโค้งมาก แต่การเสิร์ฟโดยวิธีนี้ก่อให้เกิดผลดีในทางการวางลูกตะกร้อให้ตรงตามเป้าหมาย หรืออาจจะเป็นลูกหยอดก็ได้ซึ่งจะทำให้คู่ต่อสู้ซึ่งไม่ค่อยระวังตัวหลงกลได้

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบวอลเลย์บอล เป็นลูกเสิร์ฟที่มีความรุนแรงสามารถทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยาก วิธีของลูกตะกร้อจะมีลักษณะกดลงสู่พื้น

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบเฉือน เป็นลูกเสิร์ฟที่ทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยากเพราะลักษณะของลูกตะกร้อที่ลอยไปนั้นจะหมุน เมื่อรับลูกแล้วโอกาสที่ลูกตะกร้อจะฉกเปลี่ยนทิศทางไปได้ง่าย การหมุนของลูกตะกร้อจะช้าหรือเร็วขึ้นขึ้นอยู่กับการใช้แรงของผู้เตะ

การเสิร์ฟลูกตะกร้อแบบลูกเสียด เป็นการเสิร์ฟลูกที่มีความเร็วและจะพุ่งเสียดตาข่าย คู่ต่อสู้อาจจะตั้งหลักไม่ทัน เพราะผู้โยนลูกตะกร้ออย่างรวดเร็ว ผู้เตะเตะอย่างรวดเร็ว วิธีของลูกตะกร้อจะพุ่งเร็วเสียดข้ามตาข่าย

ตำแหน่งของลูกเสิร์ฟที่ดี

การเสิร์ฟลูกทุกครั้งควรจะเสิร์ฟให้ลงตามจุดที่ต้องการได้ทุกครั้ง จะทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยาก ยิ่งถ้ามีความรุนแรงด้วยแล้วก็จะเกิดผลดี ตำแหน่งต่าง ๆ ที่ผู้เสิร์ฟควรจะคำนึงถึงให้มาก คือจุดบอดของคู่ต่อสู้ ซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างคนต่อคน หรือเสิร์ฟไปยังด้านที่คู่ต่อสู้ไม่ถนัด

การพักลูกเตะกร้อ

ความหมายของการพักลูกเตะกร้อ คือ การหยุดลูกที่พุ่งมาให้อยู่นิ่งหรืออยู่ในกรอบครองของเราต่อไป โดยอาศัยท่าทักชะพื้นฐานมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ลูกเตะกร้อที่พุ่งมาแรงและเร็ว ผู้เตะไม่สามารถที่จะเตะหรือเล่นลูกที่ดีได้ จึงควรพักลูกไว้ก่อนเพื่อความสะดวกในการเล่นลูกต่อไป และการพักลูกเตะกร้อนั้นมีอยู่ด้วยกัน 4 วิธี คือ

1. การพักลูกเตะกร้อด้วยเข่า
2. การพักลูกเตะกร้อด้วยหลังเท้า
3. การพักลูกเตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
4. การพักลูกเตะกร้อด้วยศีรษะ

การพักลูกด้วยเข่า โอกาสที่ใช้ลูกพักด้วยเข่า คือ ใช้เมื่อเตะกร้อลอยมาในระดับสูงกว่าเข่า หลักการพักลูกด้วยเข่าให้ปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนทรงตัวในท่าเตรียมพร้อม ตามองลูกเตะกร้ออยู่ตลอดเวลา เมื่อลูกเตะกร้อลอยมาใหวิ่งเข้าไปหาลูกเตะกร้ออย่างรวดเร็วให้ได้จังหวะ ยกเข่าขึ้นรับลูกเตะกร้อที่พุ่งมาและผ่อนเข่าลงเล็กน้อย เพื่อบังคับให้ลูกเตะกร้ออยู่ในกรอบครอง (ให้ลูกเตะกร้อตกลงบริเวณเหนือลูกเตะน้ำเล็กน้อย) เมื่อลูกอยู่ในกรอบครองแล้วก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่เราต้องการ

การพักลูกเตะกร้อด้วยหลังเท้า ใช้เมื่อไม่สามารถจะพักลูกเตะกร้อด้วยเข่าได้ มีแนวปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนในท่าเตรียมพร้อม ตามองดูลูกเตะกร้อตลอดเวลา เมื่อลูกเตะกร้อลอยมาใหวิ่งเข้าหาลูกเตะกร้ออย่างรวดเร็วให้ได้จังหวะ ยกหลังเท้าให้บริเวณโคนนิ้วขึ้นรับลูกเตะกร้อที่พุ่งมาแล้วผ่อนหลังเท้าลงเล็กน้อย เพื่อบังคับเตะกร้อให้อยู่ในกรอบครอง เมื่อลูกเตะกร้ออยู่ในกรอบครองแล้วก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่เราต้องการ

การพักลูกเตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน มีโอกาสใช้น้อยมาก อาจจะใช้เมื่อไม่สามารถจะพักด้วยวิธีอื่นเท่านั้นเอง หลักการพักลูกเตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านในให้ปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนในท่าเตรียมพร้อม ตามองดูลูกเตะกร้อตลอดเวลา เมื่อลูกเตะกร้อลอยมาให้เคลื่อนที่เข้าหาลูกเตะกร้อโดยหันทางด้านหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกเตะกร้อพุ่งมา ให้เท้าหลักอยู่ข้างหน้า รับยกข้างเท้าด้านในโดยให้บริเวณตาตุ่มมารับลูกเตะกร้อ แล้วลดเท้าลงเล็กน้อยเพื่อผ่อนแรงลูกเตะกร้อให้อยู่ในกรอบครองได้ เมื่อลูกเตะกร้ออยู่ในกรอบครองแล้วก็ดำเนินการส่งไปตามทิศทางที่ต้องการ

การพักลูกตะกร้อด้วยศีรษะ โอกาสที่พักลูกตะกร้อด้วยศีรษะ เมื่อตะกร้อลอยมาในระดับที่สูงกว่าศีรษะ หลักการพักลูกตะกร้อด้วยศีรษะให้ปฏิบัติดังนี้

ท่าเตรียม ยืนทรงตัวในท่าเตรียมพร้อม ตามองลูกตะกร้อตลอดเวลา เมื่อลูกลอยมาให้เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อให้ได้จังหวะ ใช้ศีรษะสัมผัสลูกตะกร้อ และผ่อนเข่าลงเล็กน้อยเพื่อบังคับให้ลูกตะกร้ออยู่ในครอบครอง เมื่อลูกตะกร้ออยู่ในครอบครองแล้ว ก็ดำเนินการเตะส่งไปตามทิศทางที่ต้องการ

การตั้งลูกตะกร้อ

การตั้งลูกตะกร้อในการเล่นเซปักตะกร้อนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ผู้เล่นสามารถเล่นต่อเนื่องได้เป็นอย่างดี และเป็นโอกาสที่จะให้ฝ่ายเดียวกันสามารถรุกเพื่อทำคะแนนต่อไปได้ ผู้เล่นที่ทำหน้าที่ตั้งลูกตะกร้อในแต่ละทีมนั้น จะใช้ผู้เล่น 2 คน คือผู้เล่นตำแหน่งหลังคนหนึ่ง ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายหรือหน้าขวาก็คนหนึ่ง ทั้งสองคนนี้จะทำงานประสานกันกล่าวคือ ถ้าคนหนึ่งคนใดรับลูกเสิร์ฟอีกคนหนึ่งจะเข้าไปตั้งลูกตะกร้อได้ทันทีที่จะเห็นได้ว่าผู้เล่นที่เป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อนั้นก็ควรที่จะฝึกในลักษณะท่าต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้

ในการตั้งลูกตะกร้อนั้นจะใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายดังต่อไปนี้ คือ

1. การตั้งลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน
2. การตั้งลูกตะกร้อด้วยเข่า
3. การตั้งลูกตะกร้อด้วยศีรษะ

สรุป การที่จะเล่นเพื่อเป็นฝ่ายรุกที่ดีนั้น จะต้องกระะยะในการเข้าหาลูกตะกร้อให้ดี สายตามองลูกที่ลูกตะกร้อ เพื่อให้แน่ใจว่าควรจะเล่นด้วยท่าลักษณะใด และผู้เล่นต้องเคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้ออย่างรวดเร็ว แต่เล่นลูกอย่างช้า ๆ ไปรตะระลึกไว้เสมอว่า อย่ารีบร้อนเล่น โดยขาดการสำรวจและสมาธิและการไตร่ตรอง ต้องคิดไว้ในใจเสมอก่อนที่จะเล่นลูกนั้น ๆ ไว้ในจุดใดตำแหน่งใด

การสกัดกัน

การสกัดกันเป็นการป้องกันอีกวิธีหนึ่งที่จะหยุดการรุกของคู่ต่อสู้ได้ ถ้าในการเล่นเซปักตะกร้อปล่อยให้ฝ่ายรุกกระทำฝ่ายเดียวก็จะเป็นการง่ายที่จะรุก แต่ถ้ามีการสกัดกันที่ดีแล้วฝ่ายรุกจะเกิดการพะวงในการเตะลูกนั้น ๆ และยังทำให้ฝ่ายรุกเสียโอกาสได้ง่าย การสกัดกันกระทำได้โดยใช้ส่วนหน้าของลำตัวทำการสกัดกัน ซึ่งมีอยู่ 2 วิธี คือ

1. การใช้ลำตัวสกัดกัน
2. การใช้เท้าสกัดกัน

การใช้ลำตัวสกัดกัน คือใช้แผ่นหลังของลำตัว ซึ่งเป็นส่วนหน้าของร่างกาย กระโดดหันหลังเข้าหาตาข่ายเมื่อฝ่ายรุกเล่นลูกตะกร้อใกล้กับตาข่าย มีวิธีการดังนี้คือ

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่างอเล็กน้อย
2. ดาดูลูกตะกร้อ

3. แขนยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. รอจังหวะฝ่ายรุกขึ้นเพื่อเล่นลูกหน้าตาข่าย
5. กระโดดขึ้นสกัดกันโดยหันหลังเข้าหาตาข่าย
6. เกร็งตัวและเอียงไหล่เข้าหาลูกตะกร้อ
7. ลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสอง
8. ใช้แรงกระโดดด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง หรือเท้าทั้งสอง

การใช้เท้าสกัดกัน คือการใช้ขาข้างใดข้างหนึ่งตั้งแต่ส่วนของโคนขาจนถึงปลายเท้าซึ่งเป็นส่วนหน้าของร่างกาย กระโดดเหยียดขาเหนือตาข่ายสูงกว่าระดับตาข่ายประมาณ 1 ฟุต แต่ทั้งนี้ต้องคอยปรับระดับการกระโดดให้สูงหรือต่ำตามลูกที่ฝ่ายตรงข้ามกระทำ มีวิธีการดังนี้ คือ

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่างอเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. รอจังหวะฝ่ายรุกขึ้นเพื่อเล่นลูกตะกร้อหน้าตาข่าย
4. กระโดดขึ้นสกัดกันให้สะโพกและเท้าสูงกว่าตาข่าย
5. เ้าเหยียดปลายเท้าจุ่ม และให้เกร็งทุกส่วนของร่างกายเอาไว้
6. ยกข้อศอกและมือปิดตรงส่วนหน้าเพื่อป้องกันอันตรายที่ใบหน้า
7. ใช้เท้าตรงกันข้ามที่สกัดกันเป็นเท้าออกแรงส่งในการกระโดด
8. ลงสู่พื้นด้วยเท้าที่กระโดด

การรุก

การรุก คือการกระทำฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถเล่นตะกร้อได้ หรือไม่สามารถจะตอบโต้ลูกตะกร้อกลับคืนมาได้ ผู้ที่จะเล่นการรุกได้ดีนั้น ควรต้องเล่นลูกต่าง ๆ ได้หลายท่าเพื่อแก้ปัญหาลูกตะกร้อที่ผู้ตั้งลูกไม่สามารถตั้งให้ได้ตามจุดประสงค์ การรุกที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วย การใช้ศีรษะที่ดี การใช้ฝ่าเท้าที่ดี การใช้ข้อมเท้าด้านในที่ดี การใช้หลังเท้าที่ดี และรวมถึงการกระโดดได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ ในการเล่นเพื่อรุกคู่ต่อสู้นั้นประกอบด้วยท่าของการรุกรุ่นนี้ คือ

1. การรุกด้วยศีรษะ
2. การรุกด้วยข้อมเท้าด้านใน
3. การรุกด้วยฝ่าเท้า
4. การรุกด้วยหลังเท้า

การรุกด้วยศีรษะ คือ การใช้ศีรษะโหม่งลูกตะกร้อกดลงพื้นอย่างแรง หรือการใช้ศีรษะแตะลูกเบา ๆ เพื่อหยอดลูกหน้าตาข่ายมีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูตะกร้อ
3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ

5. กระโดดให้ตัวลอยอยู่ในอากาศ
6. ใช้ศีรษะตรงส่วนของหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้ออย่างแรง เมื่อต้องการรุกอย่างรวดเร็ว

และแรง

7. ใช้ศีรษะตรงส่วนของหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้อเบา เมื่อต้องการเล่นลูกหยอด
8. ใช้แรงจากการกระโดด จากการบิดสะเอว จากการดึงหัวไหล่ และการเกร็งส่วนของ

ต้นคอ

การรุกด้วยข้างเท้าด้านใน คือ การใช้ข้างเท้าด้านในตบลูกตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่าย และอยู่เหนือตาข่าย มีวิธีดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ โดยให้ไหล่ด้านตรงข้ามกับเท้าที่เตะ

หันเข้าหาตาข่าย

5. กระโดดขึ้นไปในอากาศ เท้าข้างที่จะเตะลูกตะกร้อยกลอยขึ้นเหนือตาข่าย
6. เหยียดเท้าให้สัมผัสกับลูกตะกร้อด้วยส่วนของข้างเท้าด้านใน
7. ใช้แรงจากการกระโดด และกำลังของเท้าข้างที่เตะลูกตะกร้อ

การรุกด้วยฝ่าเท้า คือการใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่าย และเหนือตาข่ายอย่างแรง หรือการใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกตะกร้อเบา ๆ เพื่อหยอดลูกหน้าตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ
5. หันหน้าเข้าหาลูกตะกร้อ
6. กระโดดให้ตัวลอยอยู่ในอากาศด้วยเท้าที่ไม่ได้เตะตะกร้อ เท้าที่เตะตะกร้อยกสูง

เหนือตาข่าย

7. ใช้ฝ่าเท้าตบลูกตะกร้ออย่างแรงเมื่อต้องการรุกอย่างรวดเร็วและแรง
8. ใช้ฝ่าเท้าตบลูกตะกร้ออย่างเบา ๆ เมื่อต้องการเล่นลูกหยอด
9. ใช้แรงจากท่อนขาที่เตะตะกร้อ

การรุกด้วยหลังเท้า คือการใช้หลังเท้าเตะลูกตะกร้อข้ามตาข่ายลงสู่พื้นอย่างแรง ผู้เตะจะต้องหันหลังให้ตาข่าย ส่วนตำแหน่งของลูกตะกร้อจะอยู่ทางด้านหน้าของผู้เตะ จะอยู่ทางซ้ายหรือขวาของผู้เตะก็สามารถเล่นได้เหมือนกัน มีวิธีการดังนี้คือ

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง หันหลังให้ตาข่าย ย่อเข่าเล็กน้อย

2. ดาตุลูกตะกร้อ
3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ
5. ยกเท้าที่ไม่ได้เตะตะกร้อลอยขึ้นไปในอากาศ
6. กระโดดด้วยเท้าที่เตะตะกร้อและสลับเท้าในอากาศ
7. เท้าที่เตะตะกร้อสัมผัสลูกตะกร้อด้วยส่วนของหลังเท้า
8. ลงสู่พื้นด้วยเท้าที่ไม่ได้เตะตะกร้อด้วยท่ายืน
9. การใช้แรงจากการเหวี่ยงเท้าสลับในอากาศ
10. การเตะตะกร้อในท่านี้สามารถที่จะบังคับลูกตะกร้อให้ไปในทิศทางที่ต้องการได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้เตะ

การวัดผล (Measurement)

มีผู้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการวัดผลมีอยู่หลายท่านเช่น ชวาล แพรัตกุล. (2538 : 140) ได้ให้ความหมายการวัดผลว่า เป็นกระบวนการใด ๆ ที่จะได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง อันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพนามธรรม ที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในตน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้ เขาก็ถือเอาผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ วิริยา บุญชัย. (2529 : 7-8) กล่าวว่า การวัดผลหมายถึงการเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐานเพื่อต้องการทราบประมาณหรือขนาดซึ่งทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะ เราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัด เราจะทราบความกว้างของโต๊ะทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจหรือหาปริมาณ ขนาดหรือสัดส่วนของสิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องมือวัดนั่นเอง การวัดจะออกมาเป็นตัวเลข เรียกว่า ประมาณ และจะให้ผลทางคุณภาพในการวัดผลจะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนจะมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น

จอห์นสัน และเนลสัน. (Johnson and Nelson. 1986 : 43) กล่าวว่า ครูผู้สอนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องการวัดการประเมินผล และจะต้องมีความสามารถดังนี้

1. เลือกเครื่องมือที่มีความเชื่อมั่นได้ และมีความเที่ยงตรงรวมทั้งความเข้าใจเทคนิคการวัดและแหล่งที่มาของความรู้ที่ช่วยในการดำเนินงาน
2. การเลือกวิธีการวัดและประเมินผลแบบทดสอบ
3. เลือกวิธีการเก็บข้อมูลให้มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่นและประหยัดเวลา
4. สามารถแปลงแบบทดสอบให้ผู้เรียน ผู้ปกครองและผู้บริหารทราบได้
5. สามารถสร้างแบบทดสอบอย่างมีความหมาย และมีจุดมุ่งหมาย

6. สามารถสร้างแบบทดสอบขึ้นเอง โดยไม่เน้นทางด้านปฏิบัติเพียงอย่างเดียว อาจจะ
- สร้างแบบทดสอบวัดความรู้ก็ได้
7. มีความรู้ทางสถิติ สามารถแปลผลที่ได้จากการทดสอบอย่างถูกต้อง

ประโยชน์ของการวัดผลและการประเมินผล

พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532 : 13) การวัดผลและการประเมินผลมีประโยชน์ต่อผู้สอนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ทราบพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อช่วยในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน
2. ช่วยให้ผู้สามารถกำหนดและปรับปรุงเป้าหมายตามความเป็นจริงสำหรับผู้เรียนแต่ละระดับ
3. ผู้สอนทราบว่าได้สอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด
4. ช่วยในการประเมินผลและปรับปรุงเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
5. ทำให้ทราบระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ของการเรียน
6. ช่วยให้ข้อมูลที่เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบระดับผลสัมฤทธิ์ผลระหว่างผู้เรียน และเป็นแนวทางในการให้อันดับคะแนนของผู้เรียนด้วย
7. ใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจว่า ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถพอเพียงที่จะเลื่อนชั้นสูงขึ้นหรือไม่

แบบทดสอบทางการปฏิบัติ (Performance Test)

ฮ็อบกินส์ และริชาร์ด (Hopkins and Richard. 1979 : 165) ได้ให้ความหมายแบบทดสอบทางการปฏิบัติว่า หมายถึงการวัดผลความก้าวหน้าทางทักษะ การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นการเก็บจากความสามารถอย่างแท้จริง และขบวนการใช้ในปัจจุบันเป็นการนำหลักสำคัญและความรู้ทางการปฏิบัติมาใช้ สิ่งสำคัญของแบบทดสอบทางการปฏิบัติก็คือ เหมาะกับการวัดผลที่มีการประยุกต์และการใช้การปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

คุณลักษณะที่ดีของแบบทดสอบมีดังนี้

แบบทดสอบที่ดีมีคุณลักษณะดังนี้

1. สามารถให้ความรู้เรื่องการวัดผลเบื้องต้น
2. สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของผู้รับการทดสอบกับเกณฑ์มาตรฐานได้
3. สามารถรวบรวมคะแนนจากแบบทดสอบต่าง ๆ ได้

4. ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน เพื่อหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ

5. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีมาตรฐาน ผู้รับการทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งหรือคำแนะนำตรงกัน

6. วิเคราะห์ลักษณะของแบบทดสอบให้ตรงตามเนื้อหาที่จะศึกษา

7. เลือกวิธีการวัดผลง่าย ๆ การเลือกแบบทดสอบที่สร้างขึ้นควรมีลักษณะดังนี้

7.1 แบบทดสอบควรใช้อุปกรณ์ที่ไม่แพงจนเกินไป นอกจากจำเป็น

7.2 แบบทดสอบต้องไม่จำกัดการแสดงออก

7.3 แบบทดสอบต้องมีหลักเกณฑ์และเหตุผลเพียงพอ

7.4 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นต้องเสริมสร้างเพิ่มทักษะของผู้รับการทดสอบ

8. เมื่อสร้างแบบทดสอบแล้ว จะต้องวิเคราะห์เพื่อศึกษา

8.1 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

8.2 ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

8.3 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถนำไปปฏิบัติได้ดีหรือไม่ เพียงใด

9. วิเคราะห์แบบทดสอบในขั้นสุดท้าย โดยวิธีหาค่าสหสัมพันธ์หุคูณ

10. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน

11. มีคู่มือการให้คะแนนการสร้างแบบทดสอบ โดยคำนึงถึง

11.1 ความมุ่งหมาย

11.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากแบบทดสอบ

11.3 มีความจำกัดในการวิจัย

11.4 มีวิธีการหาความเที่ยงตรง และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวเกณฑ์กับ

ตัวทำนาย

11.5 มีวิธีหาความเชื่อมั่น และต้องมีคำแนะนำขั้นตอนในการทดสอบอย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะต้องมีเครื่องมือตามความจำเป็นและมีเกณฑ์สมมติ

จอห์นสัน และเนลสัน (Johnson and Nelson. 1986 : 59 – 63) ได้กล่าวไว้ว่าแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน ควรจะมีลักษณะที่เป็นฐานสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบที่มีความแน่นอนในการวัดโดยผู้รับการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง ก็ได้ผลเหมือนเดิม

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบที่มีมาตรฐานการวัดที่แน่นอนชัดเจนในการดำเนินงานและการให้คะแนน แม้จะวัดโดยผู้วัดหลายคนก็จะได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน

4. มีเกณฑ์ปกติ (Norm) เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม
คุณลักษณะของแบบทดสอบกีฬาที่ดี

แบบทดสอบที่ดีควรมีคุณลักษณะสำคัญ ซึ่งคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีโดยเฉพาะ
แบบทดสอบทักษะกลไกควรมีลักษณะดังนี้ (ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 50 –51)

1. เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถสำคัญ
2. เป็นแบบทดสอบที่คล้ายการเล่นจริง
3. เป็นการวัดการกระทำของบุคคลหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ
4. เป็นการทดสอบที่เน้นท่าทางที่ดี
5. เป็นแบบทดสอบที่กำหนดการให้คะแนนที่แม่นยำ
6. เป็นแบบทดสอบที่กำหนดจำนวนครั้งในการทดสอบเพียงพอ
7. เป็นการทดสอบที่น่าสนใจและมีประโยชน์
8. เป็นแบบทดสอบที่มีความยากเหมาะสม
9. เป็นแบบทดสอบที่คะแนนสามารถตัดสินโดยใช้ค่าสถิติ
10. เป็นแบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยสำหรับการแปลผลของการกระทำ

แบบทดสอบวัดทักษะทางกีฬา

วริยา บุญชัย. (2529 : 257) กล่าวถึงทักษะทางกีฬาว่าเป็นรากฐานที่สำคัญของการ
เรียนวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษาหรือนักพลศึกษาสามารถทราบสภาพความสามารถหรือ
ข้อบกพร่องของนักเรียนได้โดยใช้แบบทดสอบทักษะทางกีฬาเป็นเครื่องมือในการดำเนินการ
ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นพื้นฐานในการพิจารณาคะแนนหรือผล
การเรียนรู้และเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไป ซึ่งในความหมายการ
วัดทักษะทางกีฬานั้นเป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรม เช่น
แฮนด์บอล แบดมินตัน บาสเก็ตบอล เป็นต้น โดยมีความมุ่งหมายที่สำคัญในการวัดทักษะทาง
กีฬาดังนี้

1. เพื่อประเมินความสัมฤทธิ์ผล และความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อประเมินความก้าวหน้าของโครงการพลศึกษาในโรงเรียน
3. เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน
4. เพื่อประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม

ในการนำแบบทดสอบทักษะกีฬาไปใช้นั้น ควรมีการเลือกให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย
สะดวกและประหยัด

นอกจากนั้น สก็อตต์ และเฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 8) ได้กล่าวถึง
ประโยชน์ของการวัดผลทางทักษะกีฬาดังนี้

1. เป็นเครื่องมือพิจารณาถึงความบกพร่องในทักษะกีฬานั้นๆ
2. เป็นเครื่องมือเปรียบเทียบผลการเรียน การนำไปใช้ในการแข่งขันหรือการเล่น

3. เป็นแนวทางในการให้ระดับคะแนนและวิธีประเมินผลการเรียน
 4. เป็นสิ่งกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะฝึกซ้อมมากขึ้น
- ประโยชน์ของแบบทดสอบทักษะกีฬา

การนำแบบทดสอบทักษะกีฬาไปใช้ คอรัลีนส์ (ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 53-55 ;

อ้างอิงจาก Collns. 1978 : 4-5 A Comprehensive Guide to Sport Skill Test and Measurement.) กล่าวว่า มีผลประโยชน์อย่างน้อย 9 ประการ คือ

1. วัดผลสัมฤทธิ์ (Measurement of Achievement) ความมุ่งหมายอันดับแรกของแบบทดสอบทักษะ เพื่อวัดความก้าวหน้าของนักเรียนระดับของผลสัมฤทธิ์ของเนื้อหา และทฤษฎีหลักการต่างๆ ของแต่ละรายวิชา
2. เกรดหรือคะแนน (Grading or Marking) นักเรียนอาจได้รับการประเมินพื้นฐานต่างๆ ตามแบบทดสอบการกระทำทางทักษะ เมื่อนักเรียนได้เรียนรายวิชาผ่านไป สิ่งที่นักเรียนได้คือ เกรด หรือคะแนน ซึ่งจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับความก้าวหน้าหรือผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่แสดงออกให้เห็นตามแบบทดสอบทักษะนั้นๆ
3. เพื่อแบ่งกลุ่ม (Classification) การใช้แบบทดสอบทักษะผู้สอนจะใช้ทดสอบเพื่อแบ่งผู้เรียนตามระดับ เช่น ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง แทนที่จะใช้เวลาเล็กน้อยในการสังเกตการกระทำหรือการแสดงออกทางทักษะ นอกจากนั้นการแบ่งกลุ่มนี้จะทำให้เกิดความยุติธรรมให้การแข่งขันกีฬาภายใน
4. การจูงใจ (Motivation) นักเรียนจะมีการตอบสนองในทางบวก ต่อสิ่งที่มาท้าทาย เขาจะพยายามมากๆ เพื่อให้ได้คะแนนมากๆ กับการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะมากกว่าให้เขากระทำหรือแสดงออกเพื่อเอาชนะเพื่อนในชั้น ด้วยเหตุนี้แบบทดสอบทักษะจึงเป็นสิ่งจูงใจที่ดีมากเพื่อให้นักเรียนเกิดพัฒนาการและก้าวหน้า
5. การฝึก (Practice) คล้ายกับวัตถุประสงค์ในการจูงใจจะมีนักเรียนฝึกซ้อมตามรายการของแบบทดสอบเพื่อให้ได้คะแนนมากขึ้น การกระทำดังกล่าวเป็นการสร้างความก้าวหน้าแก่ตนเองและเป็นการทดสอบตัวเอง (Self-testing) ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในทักษะกีฬาต่างๆ และหากครูหรือผู้ฝึกสอนเห็นประโยชน์และจัดให้นักเรียนได้ฝึกตามรายการของแบบทดสอบทักษะบางส่วน โดยมีการสาธิตและอธิบายโดยละเอียดแล้วนั้น ก็แสดงว่าแบบทดสอบทักษะกีฬานั้น มีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face validity)
6. การวินิจฉัย (Diagnosis) การพัฒนาทักษะเป็นพื้นฐานอย่างหนึ่ง ในการเรียนการสอนพลศึกษาการวินิจฉัยถึงความสามารถของนักเรียนในแต่ละระดับ ถือว่าเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งในการสอนพลศึกษาเมื่อใช้แบบทดสอบทางทักษะต่างๆ ทำให้ผู้สอนรู้จักจุดบกพร่องของนักเรียน เพื่อการแก้ไขต่อไป

7. เครื่องช่วยการสอน (Teaching Aids) โดยธรรมชาติของการสอนทักษะกีฬา นักเรียนจะต้องรู้ถึงความก้าวหน้าและการพัฒนาทางทักษะของตัวเองทุกขณะ ฉะนั้นหากผู้สอนใช้รายการทดสอบในแบบทดสอบทักษะในการฝึกทักษะและเน้นมากๆ จะเป็นเครื่องช่วยในการสอนและช่วยนักเรียนมากขึ้น

8. เครื่องมือในการแปลความหมาย (Interpretative Tool) หน้าที่อย่างหนึ่งในการสอนพลศึกษา คือ การแปลผลหรือแปลความหมาย จากผลการเรียนของนักเรียนให้ผู้บริหาร ผู้ปกครองนักเรียน และแก่สาธารณะทั่วไปได้ทราบ ซึ่งจะแปลความหมายได้ก็ต้องได้ผลมาจากแบบทดสอบทักษะที่มีคุณภาพและสิ่งนี้จะเป็นการยกระดับของโรงเรียนไปด้วย

9. การแข่งขัน (Competition) จากการที่นักเรียนทำการแข่งขันหรือทำคะแนนให้ได้มากๆ ในแต่ละรายการทดสอบ จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงการที่จะประสบความสำเร็จของโครงการพลศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ชิก (Shick. 1970 : 82-87) ได้ศึกษาค้นคว้าการสร้างแบบทดสอบทักษะการเป็นฝ่ายรับในกีฬาซอฟท์บอล สำหรับนักศึกษาหญิงระดับวิทยาลัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดทักษะการเป็นฝ่ายรับในกีฬาซอฟท์บอลแบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ

1. การขว้างลูกกระทบฝ่าผนัง (Repeating Test)
2. การรับลูกเลียดพื้น (Fielding Test)
3. การขว้างลูกเข้าเป้า (TarGet Test)

ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .69, .70, .63 และ .75 ตามลำดับ และมีค่าความเชื่อมั่นแต่ละรายการและทั้งฉบับเท่ากับ .86, .89, .88 และ .88 ตามลำดับ

แมทธิว (Mathews. 1978 : 247) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล สำหรับนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษา ของแบรดดี (Brady) ซึ่งแบบทดสอบนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดแบ่งพวก นำไปปรับปรุงการสอนวัดทักษะและเป็นข้อมูลในการจัดอันดับ แบบทดสอบนี้มีหนึ่งรายการ คือการส่งลูกบอลกระทบผนังภายในเวลาหนึ่งนาที อุปกรณ์การทดสอบ ประกอบด้วยผนังหรือกำแพงคอนกรีตเรียบ ขีดเส้นบนผนังกว้าง 5 ฟุต สูงจากพื้น 11.5 ฟุต วิธีการดำเนินการทดสอบ ผู้รับการทดสอบยืนอยู่ที่ใดที่หนึ่งเมื่อได้รับสัญญาณเริ่ม ให้ผู้รับการทดสอบโยนลูกบอลกระทบผนังก่อน เมื่อลูกบอลกระดอนออกมาให้ผู้รับการทดสอบเล่นลูกบอลภายในกำหนดเวลาหนึ่งนาที ภายในเขตที่กำหนดให้ การทดสอบกระทำสองครั้ง และคิดคะแนนครั้งที่ดีที่สุด ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบของแบรดดีมีความเที่ยงตรง (Validity) เท่ากับ .86 ซึ่งหาได้จากผู้เชี่ยวชาญสี่คน และมีความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .925 ซึ่งหาได้โดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test – Retest) จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 282 คน

แบร์ว (Barrow, 1979 : 232 – 233) ได้อ้างถึงการศึกษาแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเก็ตบอลของแอนทรีม (Antrim) ซึ่งได้สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำนายและประเมินทักษะในการเล่นกีฬาบาสเก็ตบอล ประกอบด้วยทักษะต่างๆ คือ การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู และการกระโดดรับ และความคล่องตัวในการเล่นลูกบาสเก็ตบอล ลักษณะของแบบทดสอบต้องทำติดต่อกัน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ การเลี้ยงลูกบาสเก็ตบอล การยิงประตู และการกระโดดรับ การส่งและการรับ ใช้นักศึกษาหญิง จำนวน 26 คนที่กำลังเรียนวิชาบาสเก็ตบอลเป็นผู้เข้ารับการทดสอบโดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนทดสอบ และพบว่า ผลรวมของคะแนนการทดสอบทั้งหมดกับเกณฑ์ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน จะมีค่าสูงกว่าที่จะแบ่งแบบทดสอบออกเป็นส่วนๆ ความสอดคล้องของการให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมีค่า .87 ความเที่ยงตรงเท่ากับ .74 ความเชื่อถือได้เท่ากับ .82

งานวิจัยในประเทศ

วีระ เทพบริรักษ์ (2520 : ง) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามตาข่าย แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ

1. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเท้า
2. การเลี้ยงตะกร้อด้วยเข่า
3. การเลี้ยงตะกร้อด้วยศีรษะ

ใช้กลุ่มตัวอย่าง 40 คน หาความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 และ .95 ตามลำดับโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พินิจ อูสาโท (2521 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัดสระเกศ โรงเรียนโยธินบูรณะ และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน 300 คน แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ แบบทดสอบการโหม่งตะกร้อ แบบทดสอบการเสิร์ฟตะกร้อ และแบบทดสอบการส่งตะกร้อกระทบฝ่าผืน ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเท่ากับ .82 และ .91 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศักดิ์ ทองแดง (2528 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ สำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ที่ผ่านการเรียนวิชา พ 306 ก. ตะกร้อ 1 – 2 มาแล้ว จำนวน 60 คนโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์การเลือกคือ เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อ ของโรงเรียนบางยี่ขันสงเคราะห์ โรงเรียนเทพศิรินทร์ โรงเรียนวัดสังเวช จำนวน 30 คน และกลุ่มที่ไม่เป็นนักกีฬาจาก 3 โรงเรียนดังกล่าว 30 คน กลุ่มตัวอย่างใน

การหาเกณฑ์ปกติ 320 คน จากโรงเรียนเทพศิรินทร์, เบญจมบพิตร, หอวัง, บางกะปิ, วัดธาตุทองราชโอรส และดุสิตาราม โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบบทดสอบการควบคุมตะกร้อ และแบบทดสอบการส่งลูกกระทบฝ่าผืน ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงสูง โดยวิธีการเปรียบเทียบกลุ่มนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬา (Know - group Method) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 15.41$) ความเที่ยงตรงแต่ละรายการที่ทดสอบเท่ากับ 15.7, 13.88, 6.44 และ 4.37 ตามลำดับโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ แต่ละรายการเท่ากับ .95, .96, .93, .89 และทักษะรวม .98 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเกณฑ์ปกติของการทดสอบของแต่ละรายการแบ่งตามลำดับความสามารถ ของนักเรียนออกเป็น 5 ระดับ คือ T 35 – 45 อ่อนมาก, T 46 – 56 อ่อน, T 57 – 67 ปานกลาง, T 68 – 78 ดี, T 79 ขึ้นไปดีมาก

สมเกียรติ สูงสถิตานนท์ (2527: บทคัดย่อ) ได้การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ และเกณฑ์ปกติสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา ซึ่งประกอบด้วยรายการทดสอบ 1 รายการ คือ การส่งลูกตะกร้อกระทบผืน กลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างในการหาเกณฑ์ปกติเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา จำนวน 100 คน ซึ่งใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายผลการวิจัยพบว่า

- 1) แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.9309$)
- 2) ความสอดคล้องกันในการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งสามคนจากการดูเกมการแข่งขันปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้เชี่ยวชาญคนที่หนึ่งกับคนที่สอง คนที่หนึ่งกับคนที่สาม และคนที่สองกับคนที่สามมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($r = 0.8104, 0.8231, \text{และ} 0.9058$ ตามลำดับ)
- 3) แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของผู้วิจัยมีความแตกต่างระหว่าง ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่มีความสามารถสูงกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.8685$)
- 4) แบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของผู้วิจัยมีความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่มีความสามารถสูงกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 6.9361$)
- 5) ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา เท่ากับ 31.84 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.49 และจำแนกตามเกณฑ์ความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ เป็นระดับดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน และอ่อนมาก เท่ากับ 45 คะแนนขึ้นไป 37 – 44 , 29- 36 ,

21 – 28 และต่ำกว่า 21 คะแนน ตามลำดับ

สราวุธ หมิ่นไธสง (2537 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบของการตะกร้อท่ากระโดดวอลเลย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักกีฬาทีมชาติไทย ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวแทนทีมชาติ ที่เข้าร่วมการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน คิงส์คัพครั้งที่ 10 พ.ศ. 2536 จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการคัดเลือกแบบเจาะจง ในการวิจัยนี้ใช้เครื่องถ่ายวิดีโอ 3 ชุด และสนามตะกร้อที่ผู้วิจัยได้กำหนดตำแหน่งด้วยการทดสอบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้นำมาวัดมุมในวิดีโอทั้งหมดหาค่าความถี่ของมุมที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยพบว่า

1. ขณะยืนเตรียมพร้อม ในขณะยืนเตรียมพร้อม เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมในช่วง 154-158 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ใน 154-158 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 150-152 องศา

2. ขณะเริ่มกระโดดขึ้นวอลเลย์ เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมอยู่ในช่วง 110-115 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ในช่วง 158-162 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 189-191 องศา

3. ขณะลอยตัวเท้าสัมผัสลูกตะกร้อ ในขณะเริ่มขึ้นเตะวอลเลย์ เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมอยู่ในช่วง 150-154 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ในช่วง 165-170 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 190-193 องศา

สังคม ใจงาม (2541 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบและเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบ 4 รายการ คือ ทักษะการเสิร์ฟ (ส่งลูก) การตั้งรับ (การรับและตั้งลูก) การทำคะแนน (โหม่งด้วยศีรษะ) และการควบคุมลูก (เจาะเลี้ยงลูก) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคุณภาพแบบทดสอบเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จำนวน 60 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์ปกติเป็นนักเรียนโรงเรียนพิษณุโลก จำนวน 300 คน และพิษณุโลกศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 300 คน ที่ผ่านการเรียนวิชาตะกร้อมาแล้วโดยการสุ่มอย่างง่าย การวิเคราะห์คุณภาพโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และคะแนนที่ปกติในการสร้างเกณฑ์

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น และความเป็นปรนัยมีค่าเท่ากับ .943, .926 และ .998 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และจากการศึกษาความสัมพันธ์ภายในพบว่าทักษะการเสิร์ฟและทักษะการเจาะเลี้ยงลูกสามารถใช้เป็นตัวแทนของแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อได้

2. เกณฑ์ปกติ รวมคะแนนทุกรายการ แบ่งตามความสามารถได้ 5 ระดับ ดังนี้ ระดับดีมาก คะแนนดิบอยู่ระหว่าง 104.0 - 118.0 คะแนน คะแนนที่ปกติที่ 69 ขึ้นไป ระดับดี คะแนนดิบอยู่ระหว่าง 86.5 - 103.54 คะแนน คะแนนที่ปกติที่ 57- 68 ระดับปานกลาง

คะแนนดิบอยู่ระหว่าง 59.5 - 86.0 คะแนน คะแนนที่ปกติที่ 44-56 ระดับพอใช้ คะแนนดิบอยู่ระหว่าง 39.5 - 58.5 คะแนน คะแนนที่ปกติที่ 32 - 43 ระดับควรปรับปรุงคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 29.0 - 38.5 คะแนน คะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 32

ประทีน พิมพ์จันทร์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องรูปแบบของทักษะการเลิร์ฟในกีฬาเซปักตะกร้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพมหานครจำนวน 20 คน ทำการบันทึกวีดีโอการเลิร์ฟตะกร้อของกลุ่มตัวอย่างซึ่งให้ทำการเลิร์ฟตะกร้อของกลุ่มตัวอย่างซึ่งทำการเลิร์ฟคนละ 10 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่า ในขณะที่กลุ่มนักกีฬาเลิร์ฟตะกร้อ จำนวนทั้งหมด 200 ครั้ง

1. ขณะของศรีษะจะอยู่ในลักษณะเงย มีความถี่สูงสุด จำนวน 187 ครั้ง
2. ลักษณะของลำตัวเอียงทำมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ในช่วงมุม 20 - 43 องศา มีจำนวน 162 ครั้ง
3. ลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ใช้เตะจะอยู่เหนือศรีษะ มีจำนวน 151 ครั้ง และลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ไม่องอยู่ใต้หัวไหล่ มีจำนวน 167 ครั้ง
4. ลักษณะของขาที่ใช้เตะเหยียดตรงทำมุมกับลำตัว อยู่ในช่วงมุม 21 - 40 องศา มีจำนวน 99 ครั้ง และลักษณะของขาที่ไม่ได้เตะเหยียดตรงทำมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ในช่วงมุม 10 - 25 องศา มีจำนวน 112 ครั้ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้ากลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ และอุปกรณ์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายที่เรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 3 ที่ผ่านการเรียนวิชาเซปักตะกร้อมาแล้วจำนวน 2,528 คน สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จาก 13 อำเภอ จำนวน 21 โรงเรียน

ตาราง 1 จำนวนประชากร

ลำดับที่	อำเภอ	โรงเรียน	จำนวนนักเรียนชาย
1	เมือง	สระบุรีวิทยาคม	369
		ปากเพรียววิทยาคม	173
2	เสาไห้	เสาไห้"วิมลวิทยานุกูล"	286
		โคกกระท้อนกิตติคุณวิทยา	70
3	แก่งคอย	แก่งคอย	238
		สองคอนวิทยาคม	75
		บ้านท่ามะปรางวิทยา	62
4	มวกเหล็ก	มวกเหล็กวิทยา	144
		ซับน้อยเหนือวิทยาคม	48
5	พระพุทธบาท	สุธีวิทยา	152
		พระพุทธบาท"พลาณกุลวิทยา"	49
6	เฉลิมพระเกียรติ	พุแควิทยา	140
7	หนองแซง	หนองแซงวิทยา	72
8	หนองแค	หนองแค"สรกิจพิทยา"	138
		หินกองวิทยาคม	94
		คชสิทธิ์กิตติคุณวิทยาคม	39

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	อำเภอ	โรงเรียน	จำนวนนักเรียนชาย
9	วิหารแดง	ประเทียบวิทยาทาน	125
10	บ้านหมอ	บ้านหมอ"พัฒนานุกูล"	134
11	วังม่วง	วังม่วงวิทยาคม	48
12	ดอนพุด	ดอนพุดวิทยา	36
13	หนองโดน	หนองโดนวิทยา	40
รวม	13	21	2,528

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายที่เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ที่ผ่านการเรียน เชป็คตะกร้อมาแล้ว ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) มีขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินการเลือกโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดสระบุรี จากโรงเรียนทั้งหมด 21 โรงเรียน โดยเลือกโรงเรียนที่มีนักเรียนชายเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 3 ตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป ได้แก่ โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม โรงเรียนปากเพรียววิทยา โรงเรียนเสาไห้"วิมลวิทยานุกูล" โรงเรียนแก่งคอย โรงเรียนมวกเหล็กวิทยา โรงเรียนสุรวิทยาคาร โรงเรียนพุแควิทยา โรงเรียนหนองแค"สรกิจพิทยา" โรงเรียนประเทียบวิทยาทาน โรงเรียนบ้านหมอ"พัฒนานุกูล"

2. โรงเรียนและนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขนาดของตัวอย่าง โดยพิจารณาจากขนาดของประชากรมีเกณฑ์ดังนี้ ประชากร 1,000 – 10,000 คน กำหนดให้มีกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20 ของประชากร (บุญส่ง โกสะ. 2542 : 164) จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

อำเภอ	โรงเรียน	จำนวนนักเรียนชาย	ร้อยละ 20
เมือง	สระบุรีวิทยาคม	369	74
เสนาไห้	เสนาไห้"วิมลวิทยานุกูล"	282	59
แก่งคอย	แก่งคอย	238	48
มวกเหล็ก	มวกเหล็กวิทยา	144	29
พระพุทธบาท	สุธีวิทยา	152	31
เฉลิมพระเกียรติ	พุแควิทยา	140	28
หนองแค	หนองแค"สรกิจพิทยา"	138	28
วิหารแดง	ประเทียบวิทยาทาน	125	25
บ้านหมอ	บ้านหมอ"พัฒนานุกูล"	134	30
รวม		1,722	352

3. สุ่มตัวอย่างนักเรียนแต่ละโรงเรียนโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Sampling)

โดยการจับฉลาก

✕ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของ สังกม ใจงาม. 2541 เป็นเครื่องมือในการทดสอบทักษะในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ซึ่งประกอบด้วย 4 รายการ ดังนี้

1. แบบทดสอบทักษะการเลี้ยว
2. แบบทดสอบทักษะการตั้งรับ
3. แบบทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ
4. แบบทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการประสานงานติดต่อกับผู้อำนวยการของ โรงเรียนมัธยมสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระบุรี ทั้ง 10 โรงเรียน เพื่อการติดต่อขอความร่วมมือในการใช้กลุ่มตัวอย่าง
2. ขอความร่วมมือด้านสถานที่และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย จากอาจารย์ในหมวดพลานามัย

3. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ อุปกรณ์ และวิธีการทดสอบทักษะทั้งหมด
ทุกรายการ
4. เตรียมอุปกรณ์และสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ
5. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ใน
การเก็บข้อมูลให้เข้าใจ
6. ทำการทดสอบทักษะตามแบบและวิธีการของแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ
7. ผู้วิจัยดำเนินการและควบคุมการเก็บรวบรวมด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยในการทดสอบ
ทักษะจำนวน 3 คน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละรายการ และ
คะแนนรวม
2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบแต่ละรายการ และคะแนนรวม
แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ทดสอบนัยสำคัญ
ทางสถิติ ใช้ระดับนัยสำคัญที่ .05
3. สร้างเกณฑ์ โดยใช้คะแนนที (T-Score) และแบ่งระดับทักษะเซปักตะกร้อ
เป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่ามัธยฐานเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
T-Score	แทน	คะแนนที
Max	แทน	คะแนนสูงสุด
Min	แทน	คะแนนต่ำสุด
Raw Score	แทน	คะแนนดิบ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อของสังคม ใจงามสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยการศึกษาจากคะแนนการทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนชายโรงเรียนปากเพรียววิทยาคม จำนวน 30 โดยหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test Retest) จากการคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อ ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของการทดสอบแต่ละรายการ และรวมทุกรายการโดยใช้ วิธีการของเพียร์สัน (Pearson' s Product Moment Correlation Coefficient)
2. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและคะแนน จากการทดสอบแต่ละรายการ
3. การหาเกณฑ์ (Norms) ของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรีโดยใช้คะแนนที่ (T – Score) และแบ่งระดับทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อของสังคม ใจงาม สำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยการศึกษาจากคะแนนการทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อของ นักเรียนชายโรงเรียนปากเปรียววิทยาคม จำนวน 30 คน นำมาวิเคราะห์หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 3 ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุดและ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อแต่ละรายการสำหรับนักเรียนชาย (N = 30 คน)

ค่าสถิติ	ทักษะการเสิร์ฟ	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่งด้วย ศีรษะ	ทักษะการเตะลูก ตะกร้อ
$\bar{X}$	19.23	20.33	21.17	31.47
S.D.	1.61	1.65	2.09	2.66
Min	17.00	17.00	18.00	27.00
Max	22.00	23.00	26.00	36.00
r	0.79*	0.59*	0.71*	0.79*

* ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $r = .35$

จากตาราง 3 แสดงว่า

การทดสอบทักษะกีฬาเชป็คตะกร้อของนักเรียนชายแต่ละรายการมีค่าความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .59 - .79$)

ตอนที่ 2 หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนจากการทดสอบแต่ละรายการของนักเรียนชาย

ตาราง 4 ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ของแบบทดสอบทักษะเชปัดะกร้อแต่ละรายการ สำหรับนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ค่าสถิติ	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ	ทักษะการเตะลูกตะกร้อ
$\bar{X}$	20.00	20.69	21.23	31.11
S.D.	1.53	1.46	1.39	3.30
Min	17.00	17.00	18.00	19.00
Max	26.00	25.00	26.00	36.00

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. การทดสอบทักษะการเลี้ยว สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.00 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 17.00 คะแนน
2. การทดสอบทักษะการตั้งรับ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.69 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.46 คะแนนสูงสุด 25.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 17.00 คะแนน
3. การทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 21.23 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 18.00 คะแนน
4. การทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 31.11 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 คะแนนสูงสุด 36.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 19.00 คะแนน

ตอนที่ 3 การหาเกณฑ์ (Norms) ของแบบทดสอบทักษะเชปป์คตะกร้อของนักเรียนชาย
ช่วงชั้นที่ 3

ตาราง 5 ระดับทักษะการเสิร์ฟของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ระดับทักษะการเสิร์ฟ	T - Score	Raw - Score
สูงมาก	54 ขึ้นไป	25 ขึ้นไป
สูง	52 - 53	23 - 24
ปานกลาง	49 - 51	21 - 22
ต่ำ	47 - 48	19 - 20
ต่ำมาก	46 ลงมา	18 ลงมา

จากตาราง 5 แสดงว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะการเสิร์ฟของ
นักเรียนชาย คือ ระดับทักษะสูงมาก คะแนนดิบ 25 คะแนนขึ้นไปหรือคะแนนที่ 54 ขึ้นไป
ระดับสูง คะแนนดิบ 23 - 24 คะแนนหรือคะแนนที่ 52 - 53 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ
21 - 22 คะแนน หรือคะแนนที่ 49 - 51 ระดับต่ำ คะแนนดิบ 19 - 20 คะแนน หรือคะแนนที่
47 - 48 ระดับต่ำมาก คะแนนดิบ 18 คะแนน ลงมา หรือคะแนนที่ 46 ลงมา

ตาราง 6 ระดับทักษะการตั้งรับของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ระดับทักษะการตั้งรับ	T - Score	Raw-Score
สูงมาก	54 ขึ้นไป	25 ขึ้นไป
สูง	52 - 53	23 - 24
ปานกลาง	49 - 51	21 - 22
ต่ำ	47 - 48	19 - 20
ต่ำมาก	46 ลงมา	18 ลงมา

จากตาราง 6 แสดงว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะการตั้งรับของนักเรียนชาย คือ ระดับทักษะสูงมาก คะแนนดิบ 25 คะแนนขึ้นไปหรือคะแนนที่ 54 ขึ้นไป ระดับสูง คะแนนดิบ 23 - 24 คะแนนหรือคะแนนที่ 52 - 53 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 21 - 22 คะแนน หรือคะแนนที่ 49 - 51 ระดับต่ำ คะแนนดิบ 19 - 20 คะแนนหรือคะแนนที่ 47 - 48 ระดับต่ำมาก คะแนนดิบ 18 คะแนน ลงมา หรือคะแนนที่ 46 ลงมา

ตาราง 7 ระดับทักษะการโหม่งด้วยศีรษะของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ระดับทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ	T - Score	Raw-Score
สูงมาก	54 ขึ้นไป	26 ขึ้นไป
สูง	52 - 53	24 - 25
ปานกลาง	49 - 51	22 - 23
ต่ำ	47 - 48	20 - 21
ต่ำมาก	46 ลงมา	19 ลงมา

จากตาราง 7 แสดงว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะการโหม่งด้วยศีรษะของนักเรียนชาย คือ ระดับทักษะสูงมาก คะแนนดิบ 26 คะแนนขึ้นไปหรือคะแนนที่ 54 ขึ้นไป ระดับสูง คะแนนดิบ 24 - 25 คะแนนหรือคะแนนที่ 52 - 53 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 22 - 23 คะแนน หรือคะแนนที่ 49 - 51 ระดับต่ำ คะแนนดิบ 20 - 21 คะแนนหรือคะแนนที่ 47 - 48 ระดับต่ำมาก คะแนนดิบ 19 คะแนน ลงมา หรือคะแนนที่ 46 ลงมา

ตาราง 8 ระดับทักษะการเจาะลูกตะกร้อของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ระดับทักษะการเจาะลูกตะกร้อ	T - Score	Raw-Score
สูงมาก	56 ขึ้นไป	33 ขึ้นไป
สูง	53 - 55	30 - 32
ปานกลาง	48 - 52	27 - 29
ต่ำ	45 - 47	24 - 26
ต่ำมาก	44 ลงมา	23 ลงมา

จากตาราง 8 แสดงว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะการเจาะลูกตะกร้อของนักเรียนชาย คือ ระดับทักษะสูงมากคะแนนดิบ 33 คะแนนขึ้นไป หรือคะแนนที่ 56 ขึ้นไป ระดับสูง คะแนนดิบ 30 - 32 คะแนน หรือคะแนนที่ 53 - 55 ระดับปานกลาง คะแนนดิบ 27 - 29 คะแนน หรือคะแนนที่ 48 - 52 ระดับต่ำ คะแนนดิบ 24 - 26 คะแนนหรือคะแนนที่ 45 - 47 ระดับต่ำมากคะแนนดิบ 23 ลงมา หรือคะแนนที่ 44 คะแนนลงมา

ตาราง 9 ระดับทักษะเชป็คตะกร้อรวมของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

ระดับทักษะ	T - Score
สูงมาก	62 ขึ้นไป
สูง	55 - 61
ปานกลาง	46 - 54
ต่ำ	39 - 45
ต่ำมาก	38 ลงมา

จากตาราง 9 แสดงว่าเกณฑ์การเปรียบเทียบระดับคะแนนทักษะเชป็คตะกร้อรวมของนักเรียนชาย คือ ระดับทักษะสูงมากคะแนนที่ 62 ขึ้นไป ระดับสูงคะแนนที่ 55 – 61 ระดับปานกลางคะแนนที่ 46 – 54 ระดับต่ำ คะแนนที่ 39 - 45 ระดับต่ำมากคะแนนที่ 38 ลงมา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบระดับทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ปีการศึกษา 2546

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี จำนวน 21 โรงเรียน ในจังหวัด สระบุรี จำนวนนักเรียน 2,528 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ เป็นนักเรียนโรงเรียนปากเพรียว วิทยาคม เป็นนักเรียนชาย 30 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนโรงเรียนสระบุรีวิทยาคม , โรงเรียนเสนาให้ "วิมลวิทยานุกูล" , โรงเรียนแก่งคอย , โรงเรียนมวกเหล็กวิทยา , โรงเรียน สุรวิทย , โรงเรียนพุดแก้ววิทยา , โรงเรียนหนองแค "สรกิจพิทยา" , โรงเรียนประเทียบวิทยาทาน โรงเรียนบ้านหมอ "พัฒนานุกูล" กำหนดให้มีกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20 ของกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนนักเรียนชาย 352 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ดอนตันของสังคม ใจงาม. 2541 เป็นเครื่องมือในการทดสอบทักษะในการเล่นกีฬาเชปัดตะกร้อ ซึ่งประกอบด้วย 4 รายการ ดังนี้

1. แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ
2. แบบทดสอบทักษะการตั้งรับ
3. แบบทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ
4. แบบทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ

วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการประสานงานติดต่อกับผู้อำนวยการของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระบุรี ทั้ง 10 โรงเรียน เพื่อการติดต่อขอความร่วมมือในการใช้กลุ่มตัวอย่าง
2. ขอความร่วมมือด้านสถานที่และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย จากอาจารย์หมวดพลานามัย
3. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ อุปกรณ์ และวิธีการทดสอบทักษะทั้งหมดทุกรายการ
4. เตรียมอุปกรณ์และสถานที่ที่ใช้ในการทดสอบทักษะ
5. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ในการเก็บข้อมูลให้เข้าใจ
6. ทำการทดสอบทักษะตามแบบและวิธีการของแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ
7. ผู้วิจัยดำเนินการและควบคุมการเก็บรวบรวมด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยในการทดสอบทักษะจำนวน 3 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำผลการทดสอบทักษะเซปักตะกร้อ มาวิเคราะห์ในสิ่งต่อไปนี้

1. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - Retest) จากการคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะเซปักตะกร้อครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของการทดสอบแต่ละรายการ วิธีการของเพียร์สัน (Pearson' s Product Moment Correlation Coefficient)
2. หาค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการทดสอบแต่ละรายการของนักเรียนชาย
3. การหาเกณฑ์ (Norm) ของแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้คะแนนที่ (T - Score) และแบ่งระดับการทดสอบทักษะเซปักตะกร้อของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - Retest) จากการคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของการทดสอบแต่ละรายการ โดยใช้วิธีการของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า

1.1 คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะกีฬาเชป็คตะกร้อ จากแบบทดสอบทักษะการเลิร์ฟ มีความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการทดสอบซ้ำ ($r = .79$)

1.2 คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะกีฬาเชป็คตะกร้อ จากแบบทดสอบทักษะการตั้งรับ มีความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการทดสอบซ้ำ ($r = .59$)

1.3 คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะกีฬาเชป็คตะกร้อ จากแบบทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ มีความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการทดสอบซ้ำ ($r = .71$)

1.4 คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะกีฬาเชป็คตะกร้อ จากแบบทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ มีความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการทดสอบซ้ำ ($r = .79$)

2. หามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการทดสอบแต่ละรายการของนักเรียนชาย พบว่า

2.1 การทดสอบทักษะการเลิร์ฟ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.00 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนนและคะแนนต่ำสุด 17.00 คะแนน

2.2 การทดสอบทักษะการตั้งรับ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.69 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.46 คะแนนสูงสุด 25.00 คะแนนและคะแนนต่ำสุด 17.00 คะแนน

2.3 การทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 21.23 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38 คะแนนสูงสุด 26.00 คะแนนและคะแนนต่ำสุด 18.00 คะแนน

2.4 การทดสอบทักษะการเตะลูกตะกร้อ สำหรับนักเรียนชายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 31.11 คะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 คะแนนสูงสุด 36.00 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 19.00 คะแนน

3. ผลการศึกษาเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนชาย

โดยการเปลี่ยนคะแนนดิบทุกรายการเป็นคะแนนที่ (T – Score) พบว่า

ระดับทักษะเชปัดตะกร้อรวมของนักเรียนชาย คือ ระดับสูงมาก คะแนนที่ 62 ขึ้นไป
ระดับสูง คะแนนที่ 55 – 61 ระดับปานกลาง คะแนนที่ 46 – 54 ระดับต่ำ คะแนนที่ 39 – 45
ระดับต่ำมาก คะแนนที่ 38 ลงมา

อภิปรายผล

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการทดสอบแต่ละรายการ
ของนักเรียนชาย

ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการเสิร์ฟของนักเรียนชาย คือ 20.00
คะแนน ซึ่งสังคม ใจงาม (2541: 31) ทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อ
สำหรับนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการเสิร์ฟ
เท่ากับ 8.63 คะแนน ดังนั้นเมื่อนำเกณฑ์การทดสอบมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของสังคม ใจงาม
(2541: 31) พบว่าระดับทักษะการเสิร์ฟของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่า
ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของสังคม ใจงาม (2541: 31) อยู่ 11.37 คะแนน

ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการตั้งรับของนักเรียนชาย คือ 20.69
คะแนน ซึ่งสังคม ใจงาม (2541: 31) ทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อ
สำหรับนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการตั้งรับ
เท่ากับ 21.46 คะแนน ดังนั้นเมื่อนำเกณฑ์การทดสอบมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของสังคม
ใจงาม (2541: 31) พบว่าระดับทักษะการตั้งรับของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 3 มีค่ามัชฌิม
เลขคณิตน้อยกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของสังคม ใจงาม (2541: 31) ..
อยู่ 0.77 คะแนน

ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการโหม่งด้วยศีรษะของนักเรียนชาย
คือ 21.23 คะแนน ซึ่งสังคม ใจงาม (2541: 31) ทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา
เชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบ
ทักษะการโหม่งด้วยศีรษะเท่ากับ 13.23 คะแนน ดังนั้นเมื่อนำเกณฑ์การทดสอบมาเปรียบเทียบกับ
เกณฑ์ของสังคม ใจงาม (2541: 31) พบว่าระดับทักษะการเสิร์ฟของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 3
มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของสังคม ใจงาม
(2541: 31) อยู่ 8.00 คะแนน

ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการเจาะลูกตะกร้อตะกร้อของนักเรียนชาย คือ 31.11 คะแนน ซึ่งสังคม ใจงาม (2541: 31) ทำวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการทดสอบทักษะการเจาะลูกตะกร้อตะกร้อเท่ากับ 28.77 คะแนน ดังนั้นเมื่อนำเกณฑ์การทดสอบมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของสังคม ใจงาม (2541: 31) พบว่าระดับทักษะการเลิร์ฟของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของสังคม ใจงาม (2541: 31) อยู่ 2.34 คะแนน

2. การสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสระบุรี โดยการเปลี่ยนคะแนนดิบจากการทดสอบทุกรายการให้เป็นคะแนนที่ (T – Score) แล้วรวมคะแนนที่ (T – Score) ของการทดสอบทุกรายการโดยแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 5 ระดับ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก ซึ่งแสดงถึงระดับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อเพื่อใช้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบและแปลผลต่อไป แสดงว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529 : 26-27) กล่าวไว้ว่า เกณฑ์ปกติ หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของ ประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง สามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ ดังนั้น แบบทดสอบที่ดีต้องมีเกณฑ์ปกติ เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรของกลุ่มนั้น ๆ การสร้างเกณฑ์ปกตินั้น จะต้องได้มาจากการสุ่มและสามารถเป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการศึกษาและเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นจะใช้ได้เฉพาะประชากรที่ต้องการจะศึกษาเท่านั้น นอกจากนี้ แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ยังมีเกณฑ์ปกติในการทดสอบแต่ละรายการและรวมทุกรายการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้ทราบระดับความสามารถของตนเองและเกิดความสนใจในการทดสอบอีกด้วย ดังนั้น จึงถือว่าแบบทดสอบที่ดีตามที่ วิลกูส (Willhgoose, 1961: 21 - 28) กล่าวไว้ว่า คุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีคือ ต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) มีความเชื่อมั่น (Reliability) มีความเป็นปรนัย (Objectivity) และมีเกณฑ์ปกติ (Norms)

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยครั้งนี้ ควรเป็นแนวทางให้ครูพลศึกษาได้นำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในวิชาเซปักตะกร้อ
2. ควรศึกษาระดับทักษะกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนในระดับอื่น ๆ ในสถานศึกษา นอกเหนือจากระดับช่วงชั้นที่ 3

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาระดับทักษะเชปัดตะกร้อของนักเรียนในระดับช่วงชั้นอื่น ๆ ในสถานศึกษานอกเหนือจากระดับช่วงชั้นที่ 3
2. ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติทักษะกีฬาเชปัดตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 ทั่วประเทศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ชวาล แพร่ดกุล. (2538). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ธำรง เดชเจริญ. (2542). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญสม มาร์ติน. (2513). "การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ" ประเมินบทบาท เรื่องการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ : อรุณสภา.
- ประทีน พิมพ์จันทร์. (2543). รูปแบบของทักษะการเสิร์ฟในกีฬาเซปักตะกร้อ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2524). การทดสอบการประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2530). การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พินิจ อูสาโท. (2521). การสร้างแบบทดสอบทักษะเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). การทดสอบและรายการประเมินผลพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮาส์
- ยอดยิ่ง เสียงเลิศ. (2536). การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเคลื่อนไหวของทักษะม้วนหลัง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรชิต พรหมน้อย. (2544). สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิสสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ.
- วีระ เทพบริรักษ์. (2520). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อข้ามดาข่าย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมรรถชัย น้อยศิริ. (2535). ตะกร้อ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมศักดิ์ ทองแดง. (2528). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สมเกียรติ สูงสถิตานนท์. (2527). *การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สราวุธ หมั่นไธสง. (2537). *การศึกษารูปแบบการเตะตะกร้อท่ากระโดดเตะวอลเลย์*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สลักเกียรติ ชุมพรพันธ์. (2535). *การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของทักษะการทำลังกาหลังออกจากราวเดี่ยว*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สังคม ใจงาม. (2541). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Barrow, Harold M. and Rosemary McGee. (1979). *A pratical Approach to Measurement in Physical Education*. 3rd.ed. London : Lea and Febiger.
- EL – Gamal, Fatima Ali. (1987). *A Kinematic Comparision Between Skilled and Unskilled College Women Gymnastic Performing A truck Back Summersault Dismount from The Balance Beam*. Minasota : Physical Education , University of Minasota.
- Hopkins, Harles D. and Richard L. (1979). *Classroom Testing*. Itasca : FE. Peacock Publishers Inc.
- Johnson, Barry L. and Jack K. Nelson. (1986). "Basic Concepts in Test Evaluation," *Practical Measurements for Evaluation in Physical Education*. 4th ed. Minesota : Burgess Intemation Group Inc.
- Mathews, Donald K. (1978). *Measurement in Physical Education*. 5th. Ed. Philadephia : W.B. Saunders Company. Otter. (1047-A)
- Otto,Jublla Robert. (1981,September). "Angle Projection and Adaible Force in the long jump", *Dissertation Abstracts International*. 42(3) : 1047 – A.
- Ricard, Mark Donal. (1986). "A Biomechanical Analysis of Energy and Momentum in the Men Front Handspring Front Solto Vault,"*Illinois : University at Carbondale*.
- Scott, Gladly M. and Esther French. (1950). "Purpose of Evaluation and Measurement," *Measurement and Evaluation in Physical Education*. Iowa : W.M.C. Brown Company.

- Shick, Jacquette. (1970). *"Battery of Defensive Softball Skills for College Women,"*
Reserch Quarterly. 41 : 82 – 87
- Willgoose, Carl E. (1961). *Evaluation in Health Education and Physical Education.*
New York : McGraw-Hill Book Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ

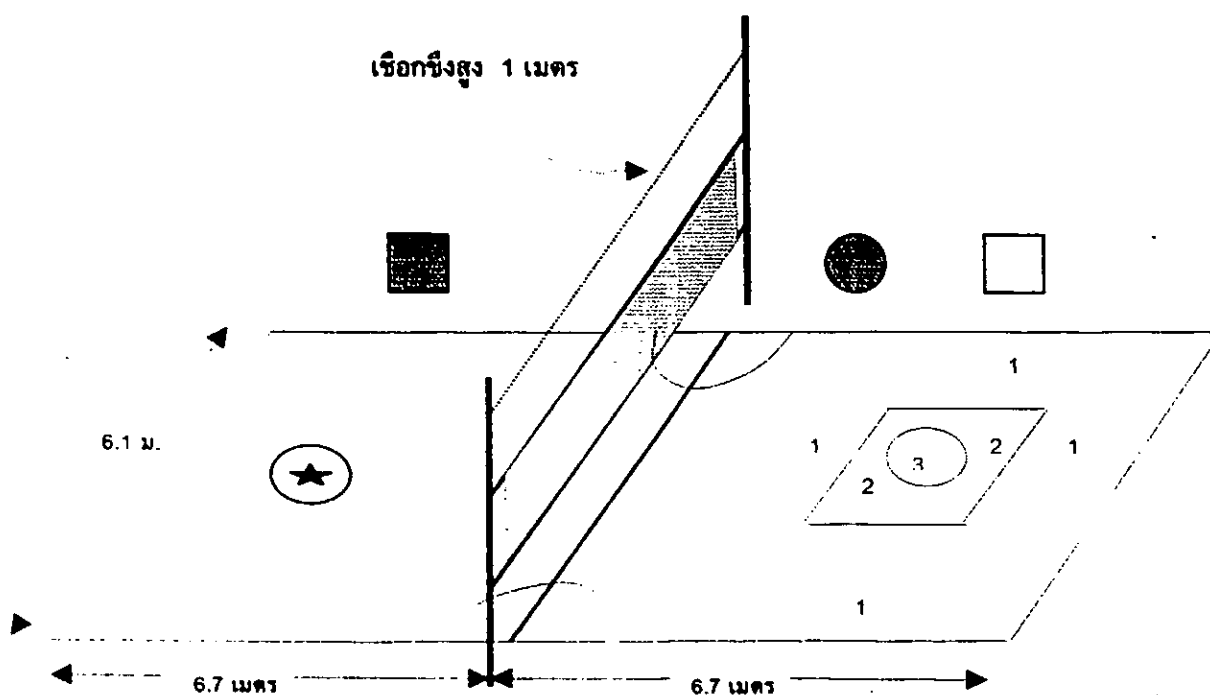
ภาคผนวก ก
แบบทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ (สังคม ใจงาม)

1. แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ(ส่งลูก)

การเสิร์ฟในกีฬาเซปักตะกร้อถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ หากเสิร์ฟได้รุนแรงแม่นยำ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามรับไม่ได้หรือทำให้เล่นได้ลำบาก จึงเป็นการเปิดเกมการเล่นที่ช่วยเพิ่มชัยชนะได้ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่เน้นความรุนแรง แต่ในขณะเดียวกันควรคำนึงถึงความสูงของลูกตะกร้อที่ข้ามตาข่าย ยิ่งเสิร์ฟใกล้ตาข่ายมากเท่าไรความเร็วของลูก ทำให้การรับของฝ่ายตรงข้ามก็จะทำได้ลำบากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมาย

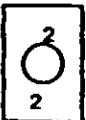
เพื่อวัดทักษะการเสิร์ฟตะกร้อถูกต้องตามกติกา ไปแดนตรงข้ามตามตำแหน่งคะแนนให้ได้คะแนนมากที่สุด

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกตะกร้อ 10 ลูก ทำด้วยพลาสติก
2. บริเวณสนามแบ่งจุดให้คะแนนตามทแผนผัง ใช้ขนาดมาตรฐานสนาม (6.1 X 13.4 เมตร)

สัญลักษณ์และคำจำกัดความ

1. ผู้รับการทดสอบ หมายถึง นักเรียนที่เข้ารับการทดสอบ ในแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อ
2. ผู้ทดสอบ หมายถึง ผู้วิจัยหรือผู้นำแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อไปทำการทดสอบ
3. ผู้ช่วยทดสอบ หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการดำเนินการศึกษาให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
4. ผู้ประเมิน,ผู้บันทึก หมายถึง ผู้ให้คะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะเชป็คตะกร้อ
5. ตำแหน่งผู้โยนตะกร้อ/ผู้โยนตะกร้อ หมายถึง บุคคลที่ผู้รับการทดสอบเลือกมาเป็นผู้โยนลูกตะกร้อเสิร์ฟ (ส่งลูก) ซึ่งมีความเข้าใจในการโยนเสิร์ฟตะกร้อและได้รับการฝึกซ้อมโยนด้วยกันมาก่อน
6. ช่อง 3 คะแนน หมายถึง วงกลมเสิร์ฟด้านตรงข้ามของผู้รับการทดสอบมีขนาดรัศมี .30 ม. ห่างจากเส้นหลังถึงจุดศูนย์กลางเท่ากับ 2.45 ม. และห่างเส้นข้างทั้งสองด้านถึงจุดศูนย์กลาง 3.04 ม.
7. ช่องคะแนน 2 คะแนน หมายถึง สี่เหลี่ยมจัตุรัสมีขนาด 1.50 X 1.50 ม. รอบวงกลม

วิธีการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบ ยืนให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ในวงกลมตำแหน่งเสิร์ฟตามกติกาเชป็คตะกร้อ
2. ผู้โยนตะกร้อ ถือตะกร้อ ณ ตำแหน่งที่โยนลูกตามกติกากการแข่งขัน
3. ผู้รับการทดสอบ เสิร์ฟ (ส่งลูก) ตะกร้อให้ข้ามตาข่าย โดยพยายามให้ลอดเชือกตกแดนตรงกันข้ามตามช่องคะแนน
4. ผู้รับการทดสอบสามารถใช้มือจับตะกร้อได้ในกรณีที่เห็นว่าตะกร้อที่โยนไม่ดีพอหรือไม่พร้อมที่จะเสิร์ฟโดยไม่นับเป็นจำนวนครั้งในการเสิร์ฟ
5. ในการทดสอบนี้จะให้ผู้รับการทดสอบและผู้โยน ทดลองเสิร์ฟ (ส่งลูก) 3 ครั้ง
6. การทดสอบทักษะการเสิร์ฟจะใช้จำนวนการทดสอบ 10 ครั้ง

การให้คะแนน

1. นับคะแนนรวมที่ทำให้ในการเลิร์ฟ 10 ครั้ง
2. การให้คะแนน ลูกตะกร้อต้องลอดเชือกและลงตามจุดช่องคะแนน กรณีลูกตะกร้อข้ามเชือกให้คะแนนครึ่งหนึ่งของตำแหน่งที่ลูกตก
3. ลูกตะกร้อลงในวงกลม ได้ 3 คะแนน ได้ 2 คะแนน
ออกนอกกรอบ ได้คะแนน 1 คะแนน
4. ถ้าตะกร้อตกลงบนเส้นก้ำกึ่ง ให้คิดคะแนนในช่องคะแนนมาก
5. เลิร์ฟลูกออก คิดตายาย ผิดกติกาการเลิร์ฟ (กระโดดเลิร์ฟ, เหยียบเส้นเลิร์ฟ) ไม่ได้คะแนน

สัญลักษณ์และคำจำกัดความ

1. ☒ ผู้รับการทดสอบ/กรอบความสามารถที่ต้องรับรู้ หมายถึง บริเวณที่นักเรียนผู้รับการทดสอบใช้ความสามารถในการรับรู้ขนาดประมาณ 1 ช่วงแขนของผู้รับการทดสอบบริเวณกึ่งกลางสนาม
2. ☐ ผู้โยนตะกร้อ หมายถึง ผู้ที่รับมอบหมายให้เป็นผู้โยนตะกร้อให้ผู้รับการทดสอบ อาจจะเป็นผู้ทดสอบ, ผู้ช่วยผู้ทดสอบ หรือนักเรียนที่มีพื้นฐานในการเล่นตะกร้อมาพอสมควร
3. ☒ ผู้ประเมิน, ผู้บันทึก หมายถึง ผู้ให้คะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อ
4. ☐ ผู้ทดสอบ หมายถึง ผู้วิจัย หรือผู้นำแบบทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อไปทำการทดสอบ
5. ☒ ผู้ช่วยผู้ทดสอบ หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ช่วยช่วยเหลือในการดำเนินการศึกษาให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
6. เส้นทางการเล่นลูกตะกร้อ หมายถึง ทิศทางในการเล่นตะกร้อให้ผู้รับการทดสอบ
7. ☐ 3 กรอบตำแหน่งสำหรับทำคะแนน หมายถึง กรอบที่เหมาะสมสำหรับทำคะแนนด้วยการโหม่ง ห่างจากตาข่ายไม่เกิน 1 เมตร

วิธีทำการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบยืนในตำแหน่งกลางสนาม หน้าตำแหน่งเสิร์ฟ (ส่งลูก) เตรียมตัวพร้อมรับการทดสอบ
2. ผู้โยนจะโยนลูกตะกร้อลอดเชือกที่ขึงไว้เหนือตาข่าย (1 เมตร) พอประมาณ ไปตกบริเวณของผู้รับการทดสอบ ☒ ขนาดของกรอบ ประมาณ 1 ช่วงแขนของผู้รับการทดสอบ
3. ผู้รับการทดสอบรับรู้ลูกด้วยศีรษะ เท้า เข่า หรืออก อย่างใดอย่างหนึ่ง ที่ไม่ผิดกติกา 1 ครั้ง แล้วตั้งลูกโดยให้มีความสูงพอประมาณไปเหนือตาข่าย เพื่อทำคะแนนด้วยการโหม่ง (ช่องที่มีตารางไว้ ☐ 3)
4. กรณีในการทดสอบแต่ละครั้งไม่สามารถทำได้ครบทั้ง 2 ทักษะ จะให้คะแนนเฉพาะทักษะที่ทำได้

การให้คะแนน

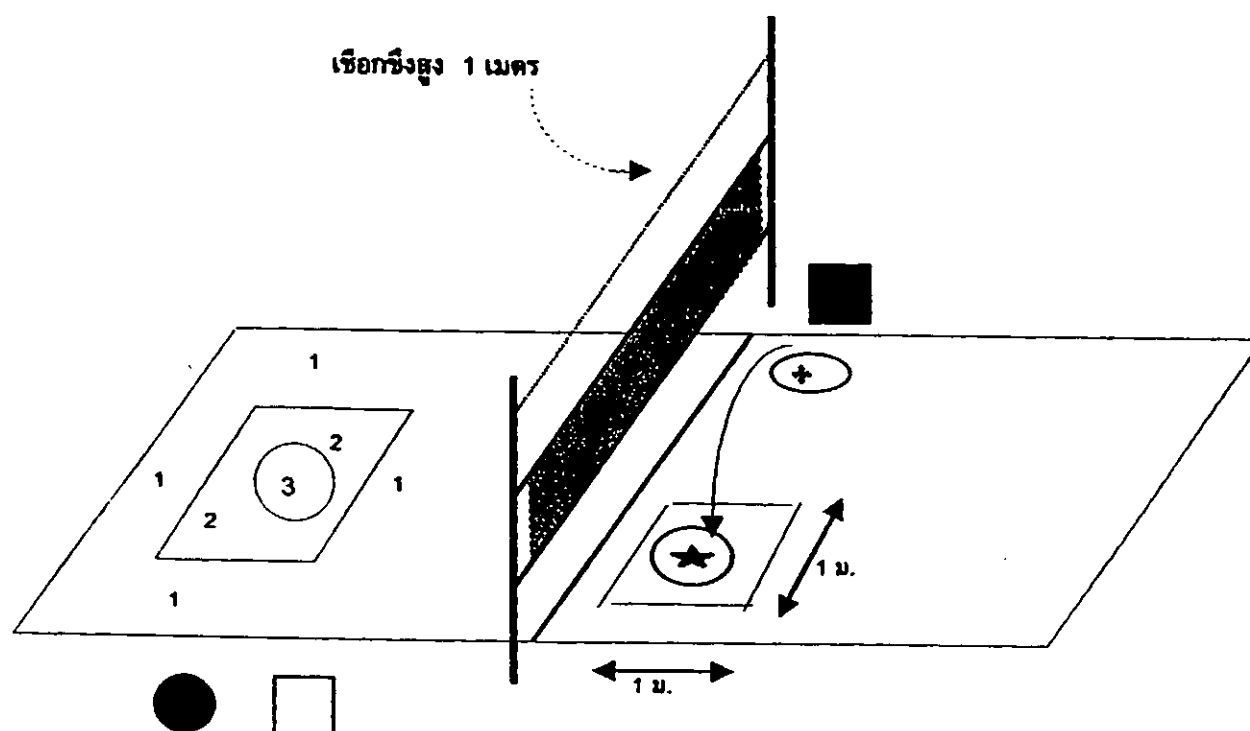
1. การทดสอบจะทำจำนวน 10 ครั้ง รวมคะแนนที่ทำได้ทั้งหมด
2. ผู้รับการทดสอบ รับลูกได้ 1 ครั้ง และอยู่ในความสามารถที่จะตั้งลูกได้ให้ 1 คะแนน
3. ทำการตั้งลูกต่อจากลูกที่รับได้ ย่อยได้ความสูงประมาณเชือกที่ขึงเหนือตาข่าย ตกในตำแหน่งที่เหมาะสมในการทำคะแนนด้วยการโหม่ง ได้ 3 คะแนน, 2 คะแนน, และ 1 คะแนน ตามช่องที่ทำได้
4. นำคะแนนที่รับลูกได้ 1 คะแนนรวมกับคะแนนตั้งลูกได้ตามช่องคะแนนเป็นคะแนนที่ได้ในการทดสอบครั้งนั้น

3. แบบทดสอบทักษะการทำคะแนน (โหม่ง ด้วยศีรษะ)

จากการศึกษาเกมการแข่งขันการโหม่งด้วยศีรษะ เป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในการทำคะแนน เพราะเป็นทักษะที่ง่ายและเหมาะสมที่สุดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แนนอนที่สุดในการทำคะแนน และสามารถเลือกตำแหน่งที่จะให้ลูกเตะกร็อลงได้

จุดมุ่งหมาย

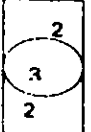
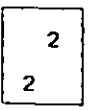
เพื่อวัดทักษะการทำคะแนนโดยการโหม่งด้วยศีรษะโดยเป็นการควบคุมลูกเตะกร็อลให้ลงพื้นที่ที่ต้องการได้

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกเตะกร็อล 10 ลูก สำหรับ แข่งขันทำด้วยพลาสติก
2. บริเวณสนามแบ่งจุดให้คะแนนตามแผนผัง ใช้ขนาดมาตรฐานสนาม (6.1 X 13.4 เมตร)
3. กรอบตำแหน่ง ผู้โยนและตำแหน่งผู้โหม่ง ตามแผนผัง

สัญลักษณ์และคำจำกัดความ

1. ผู้รับการทดสอบ/กรอบความสามารถที่ต้องรับรู้ หมายถึง บริเวณที่นักเรียนผู้รับการทดสอบ ใช้ความสามารถในการโหม่งลูกเตะกร้อ ขนาด 1 X 1 เมตร จากตาข่ายและเส้นข้าง
 2. ตำแหน่งผู้โยน หมายถึง ตำแหน่งที่ผู้โยนลูกเตะกร้อในลักษณะของการตั้งลูกไปยังผู้รับการทดสอบทำการโหม่งลูกเตะกร้อด้วยศีรษะ
 3. ผู้ประเมิน, ผู้บันทึก หมายถึง ผู้ให้คะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบทักษะเชปัดเตะกร้อ
 4. ผู้ทดสอบ หมายถึง ผู้วิจัย หรือผู้นำแบบทดสอบทักษะเชปัดเตะกร้อไปทำการทดสอบ
 5. ผู้ช่วยผู้ทดสอบ หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการดำเนินการศึกษาให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
 6. เส้นทางการเล่นลูกเตะกร้อ หมายถึง ทิศทางในการเล่นลูกเตะกร้อในลักษณะการตั้งลูกให้ผู้รับการทดสอบโหม่งลูกเตะกร้อ
 7. กรอบคะแนน หมายถึง ช่องคะแนนที่ผู้รับการทดสอบต้องโหม่งลูกเตะกร้อลงในช่อง และได้คะแนนตามที่กำหนดไว้
- เท่ากับ 3 คะแนน (เป็นวงกลมเส้นผ่าศูนย์กลางรัศมี .30 ม.)
- เท่ากับ 2 คะแนน (ขนาด 1.50 X 1.50 ม. ล้อมรอบวงกลม)
- บริเวณนอกกรอบ ได้ 1 คะแนน

วิธีทำการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบยืนในกรอบหรือนอกกรอบที่ต้องทำการทดสอบการโหม่ง (★) เตรียมพร้อมรับการทดสอบ
2. ได้ยินสัญญาณ "เริ่ม" ผู้โยนจะโยนลูกเตะกร้อในลักษณะการตั้งลูก คือ โคงย้อยลงในกรอบความสามารถในการโหม่ง
3. ผู้รับการทดสอบทำการโหม่งลูกเตะกร้อไปยังพื้นที่ที่ต้องการ โดยให้ลดเส้นเชือกที่ขึงไว้
4. ลูกโหม่งที่ไม่ถูกจังหวะ หรือผิดพลาดไม่ถือเป็นการทดสอบ

การให้คะแนน

1. การทดสอบจะทำจำนวน 10 ครั้ง รวมคะแนนที่ทำได้ทั้งหมด
2. การโหม่งลูกเตะกร้อลงบนเส้น หรือในกรอบพื้นที่ (3) ได้ 3 คะแนน ลงบนเส้นหรือกรอบพื้นที่ (2) ได้ 2 คะแนน และออกนอกกรอบพื้นที่ได้ 1 คะแนน
3. กรณีการโหม่งข้ามเชือกขึง สูง 1 เมตร จะได้คะแนน ครั้งหนึ่งของคะแนนที่ทำได้ในครั้งนั้น

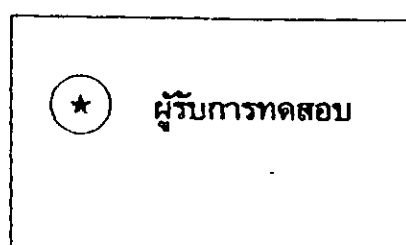
4. แบบทดสอบการควบคุมลูก

จุดมุ่งหมาย

เพื่อวัดทักษะการเตะลูกข้างเท้าด้านใน (แป) การเล่นลูกหลังเท้า การเล่นลูกด้วยศีรษะ หรืออื่น ๆ ที่ไม่ฝึกกติกา

อุปกรณ์และสนาม

1. ลูกเตะกร้อ 10 ลูก (ทดสอบ 1 ลูก สำรอง 9 ลูก)
2. บริเวณสนาม/ลานกว้าง สำหรับทดสอบ
3. นาฬิกาจับเวลา

ผู้บันทึก

ผู้ทดสอบ

วิธีการทดสอบ

1. ผู้รับการทดสอบ ทดลอง เตะเลี้ยงเตะกร้อด้วยทักษะพื้นฐาน (แป, หลังเท้า, ศีรษะ, ฯลฯ)
2. ผู้รับการทดสอบถือเตะกร้อเตรียมพร้อมรับการทดสอบเมื่อได้ยินเสียง"เริ่ม" ให้ทำการทดสอบ โดยการเตะเลี้ยงลูกด้วยทักษะการเล่น ลูกพื้นฐาน ในเวลา 30 วินาที
3. พอได้ยินเสียงหยุดให้จับเตะกร้อด้วยมือ ทำการทดสอบ 2 ครั้ง เอาคะแนนครั้งที่ดีที่สุดในการให้คะแนน

1. เตะเลี้ยงลูกได้ 1 ครั้ง ได้ 1 คะแนน
2. ลูกที่ตกก่อนหมดเวลาให้เก็บขึ้นมาเตะ แล้วนับคะแนนต่อไปจนหมดเวลา

[illegible]

ภาคผนวก ข
คะแนนการทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ

ตาราง 10 แสดงคะแนนการทดสอบทักษะเชปัดตะกร้อ ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ (N = 30 คน)

คนที่	ทักษะการเสิร์ฟ		ทักษะการตบรับ		ทักษะการโหม่ง		ทักษะการเตะลูก	
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	17	19	23	23	21	23	28	35
2	21	23	21	24	23	23	27	30
3	20	21	20	21	22	24	30	35
4	19	21	18	23	20	20	32	34
5	20	24	18	22	22	23	28	31
6	17	18	19	21	19	23	35	35
7	18	20	21	23	22	23	31	32
8	19	21	20	22	23	24	30	35
9	17	22	17	21	20	21	31	33
10	21	22	20	22	26	26	35	36
11	22	23	23	24	25	26	35	36
12	17	20	20	23	19	23	29	32
13	18	20	19	23	18	22	30	30
14	18	21	21	23	18	23	28	31
15	20	22	23	23	22	23	32	34
16	21	23	22	23	25	25	35	36
17	17	19	19	21	20	22	29	32
18	21	22	19	20	19	22	30	32
19	19	21	20	21	21	23	34	34
20	20	21	20	24	22	25	30	34
21	17	21	19	22	19	21	30	33
22	18	21	21	23	19	22	33	35
23	18	21	18	20	20	21	29	31
24	19	21	20	22	21	21	30	32
25	22	23	23	23	21	23	35	36
26	19	21	21	23	20	22	30	33
27	21	22	20	23	21	22	33	34
28	20	22	21	21	23	22	36	36
29	21	23	23	24	20	23	35	37
30	20	22	21	24	24	24	34	36

ตาราง 11 แสดงคะแนนทดสอบทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนชาย (N = 352 คน)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
1	19	20	21	29
2	21	21	21	30
3	22	21	20	31
4	21	23	22	30
5	21	21	22	31
6	19	19	20	34
7	19	21	21	30
8	23	22	20	33
9	21	21	20	31
10	20	21	20	32
11	22	22	21	32
12	22	21	20	31
13	23	24	22	32
14	22	23	22	31
15	23	21	21	34
16	23	22	21	33
17	19	22	22	31
18	23	21	22	34
19	20	22	21	29
20	21	22	23	32
21	20	21	22	31
22	19	22	21	32
23	19	23	21	30
24	20	23	22	30
25	21	21	20	33
26	20	20	21	32
27	23	21	21	33
28	21	19	20	31
29	20	21	21	33
30	20	21	22	32

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเสริม	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
31	21	19	22	29
32	19	21	21	29
33	19	20	21	31
34	20	21	23	34
35	21	22	23	35
36	21	22	23	34
37	19	22	21	31
38	18	20	22	35
39	18	19	20	32
40	21	19	21	33
41	20	21	23	32
42	19	19	22	31
43	23	22	21	35
44	20	21	22	34
45	21	20	20	35
46	21	19	20	34
47	21	21	23	35
48	23	24	24	36
49	19	20	20	33
50	19	19	21	29
51	23	23	23	33
52	20	21	22	31
53	19	20	22	31
54	22	23	24	35
55	19	22	22	33
56	23	23	24	32
57	22	23	22	32
58	21	22	22	34
59	22	23	24	33
60	22	22	23	32

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
61	18	20	21	30
62	21	21	21	34
63	20	22	23	35
64	20	22	23	34
65	19	21	21	33
66	23	24	23	35
67	21	21	23	34
68	23	21	22	35
69	23	23	24	34
70	22	22	22	33
71	20	20	23	34
72	24	23	24	34
73	21	20	23	33
74	22	22	23	34
75	19	21	22	31
76	18	21	20	32
77	18	20	22	35
78	20	22	20	33
79	18	20	19	33
80	22	24	22	35
81	22	25	24	34
82	18	17	21	30
83	20	22	22	34
84	19	19	22	32
85	18	20	21	32
86	19	19	20	34
87	18	18	21	28
88	20	19	22	25
89	19	18	20	23
90	22	22	26	32

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
91	18	18	19	26
92	19	18	20	26
93	20	19	22	33
94	19	18	21	28
95	19	20	21	31
96	18	19	21	32
97	19	20	22	35
98	21	22	24	35
99	18	19	21	29
100	18	21	20	32
101	19	22	22	30
102	18	20	22	32
103	19	19	22	28
104	19	21	24	35
105	20	21	23	32
106	20	20	21	30
107	23	21	24	34
108	21	22	22	35
109	18	19	21	29
110	19	20	22	31
111	19	19	20	29
112	20	19	23	33
113	19	19	20	30
114	22	19	24	29
115	21	20	23	27
116	18	20	21	29
117	23	21	23	34
118	21	23	24	34
119	19	19	20	30
120	18	20	20	29

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
121	23	22	25	35
122	21	23	23	35
123	19	20	20	34
124	20	19	21	30
125	20	20	19	30
126	18	20	20	29
127	19	18	20	31
128	19	21	21	29
129	19	21	22	30
130	20	19	20	27
131	19	19	21	25
132	19	21	22	31
133	23	20	23	34
134	20	23	23	30
135	21	22	21	31
136	20	21	21	30
137	22	22	23	30
138	19	20	23	29
139	22	22	21	31
140	20	22	21	30
141	20	19	21	31
142	19	19	21	30
143	20	19	22	31
144	18	19	21	30
145	19	21	20	29
146	21	21	22	30
147	20	22	22	31
148	21	21	22	31
149	20	22	22	30
150	21	21	22	30

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
151	19	20	20	30
152	18	21	20	29
153	20	20	20	29
154	20	21	21	29
155	21	21	20	31
156	19	20	20	32
157	20	22	22	32
158	20	21	21	33
159	19	20	21	31
160	20	19	20	30
161	19	19	21	30
162	18	19	20	30
163	18	21	21	31
164	20	21	21	30
165	19	20	20	25
166	24	22	21	29
167	21	21	23	30
168	18	21	23	30
169	18	19	19	25
170	20	20	21	32
171	20	21	20	30
172	18	20	20	29
173	19	19	20	29
174	22	20	21	31
175	21	22	24	30
176	23	23	22	31
177	18	20	23	29
178	21	23	21	32
179	23	22	24	32
180	19	20	22	31

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
181	18	21	20	30
182	20	21	22	29
183	19	18	22	31
184	20	20	21	32
185	22	21	22	32
186	21	21	22	30
187	20	21	20	33
188	21	22	20	31
189	21	20	21	33
190	20	21	20	32
191	20	20	22	33
192	22	21	21	32
193	21	21	20	32
194	22	22	22	31
195	21	21	22	31
196	20	19	21	31
197	20	20	21	32
198	19	19	20	30
199	20	21	22	32
200	23	21	22	33
201	20	20	21	32
202	21	21	20	32
203	21	22	21	31
204	20	21	21	33
205	20	20	22	29
206	21	22	21	25
207	19	21	22	33
208	20	20	21	33
209	19	21	22	31
210	19	19	21	29

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
211	17	17	18	22
212	19	22	18	20
213	19	17	19	33
214	17	18	19	22
215	18	19	22	20
216	18	18	21	20
217	17	17	20	21
218	17	18	19	19
219	18	18	18	21
220	20	22	20	23
221	18	22	19	20
222	17	18	20	22
223	21	22	20	30
224	20	21	20	34
225	18	18	22	19
226	19	18	23	35
227	20	21	19	19
228	21	20	20	24
229	19	21	22	22
230	22	24	23	30
231	19	22	21	20
232	20	23	20	32
233	21	23	22	35
234	22	20	23	34
235	25	21	21	25
236	19	20	21	28
237	18	20	19	30
238	19	22	20	29
239	21	20	20	32
240	19	19	20	35

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเสริม	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการใหม่	ทักษะการเจาะลึก
241	20	21	20	30
242	20	21	21	29
243	20	20	21	30
244	21	21	20	29
245	20	22	23	31
246	19	20	21	30
247	18	20	20	31
248	19	21	19	32
249	20	22	20	32
250	20	21	19	30
251	20	21	21	31
252	19	20	20	32
253	18	21	22	34
254	20	22	22	32
255	22	22	21	33
256	19	20	21	31
257	21	22	20	30
258	19	20	22	33
259	20	23	21	34
260	18	20	20	32
261	19	19	20	32
262	19	20	19	32
263	22	21	20	31
264	21	21	21	31
265	20	21	21	30
266	22	22	20	32
267	22	22	22	34
268	20	20	21	33
269	19	20	20	31
270	20	21	21	31

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเสริม	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการใหม่	ทักษะการเจาะลึก
271	21	21	22	29
272	19	21	22	32
273	19	20	21	33
274	20	22	22	33
275	21	22	23	29
276	20	20	22	33
277	21	22	22	32
278	19	20	21	33
279	20	21	22	33
280	20	21	22	31
281	20	21	23	35
282	19	20	20	30
283	18	20	21	31
284	21	22	21	33
285	20	20	22	33
286	20	21	21	35
287	18	19	22	31
288	17	19	21	30
289	17	19	23	31
290	18	20	21	31
291	20	21	22	30
292	19	19	20	30
293	20	21	22	33
294	18	19	21	31
295	20	19	21	30
296	21	22	23	34
297	20	19	23	30
298	21	20	21	31
299	20	20	22	32
300	19	19	20	31

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเลี้ยว	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการโหม่ง	ทักษะการเตะลูก
301	19	20	22	33
302	20	21	22	32
303	21	21	20	31
304	23	23	23	34
305	20	22	21	32
306	21	22	20	32
307	21	21	21	34
308	22	23	20	35
309	22	21	20	33
310	20	21	20	31
311	21	22	22	33
312	21	21	23	33
313	20	20	23	32
314	22	22	23	34
315	19	20	22	33
316	21	23	22	33
317	22	22	23	36
318	20	21	22	33
319	19	20	22	31
320	19	19	20	34
321	20	22	20	32
322	19	20	20	31
323	19	18	19	25
324	20	21	19	25
325	21	20	22	30
326	19	19	20	24
327	20	18	19	35
328	20	25	21	34
329	18	18	20	28
330	20	23	19	33

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการเสริม	ทักษะการตั้งรับ	ทักษะการทำความเข้าใจ	ทักษะการควบคุมลูก
331	18	22	21	25
332	23	21	26	35
333	18	20	18	25
334	20	19	18	28
335	18	22	19	26
336	20	20	20	35
337	18	20	20	26
338	19	22	19	27
339	20	20	21	34
340	18	21	19	34
341	18	19	19	25
342	19	23	24	32
343	20	21	20	30
344	18	18	19	26
345	18	19	18	25
346	19	24	20	28
347	20	20	20	28
348	26	22	23	35
349	21	24	20	34
350	20	21	19	34
351	20	24	23	32
352	18	20	23	32

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายเอกพจน์ คุภศิริ
วันเดือนปีเกิด	7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2494
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 99/1 ซอย 21 ถนนพหลโยธิน อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี 18000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม ถนนพหลโยธิน อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี 18000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2514	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. 2516	ป.กศ.สูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2521	กศ.บ (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา
พ.ศ. 2547	กศ.ม (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร